

S'Arenal de Mallorca

S'Arenal de Mallorca
Buletí Informatiu del poble
de S'Arenal, del terme de
Llucmajor, el de Marratxí i
la part rural del terme de
Ciutat de Mallorca.
Edita Associació de Veïnats
Son Sunyer
DIRECTOR
Mateu Joan i Florit
IMPRIMEIX
Imprenta Atlante
DEPOSIT LEGAL
PM 473-80
Publicitat i subscripcions
Camí Canteres 132
Teléfono 265005

73.100 S'ARENAL

BULETI INFORMATIU N.º 52

1 DE JUNY DE 1984

PREU 50 PTES.

Són Na Dolors i En Miquel.
S'estimen molt, han format
una Societat Limitada a fi
de dur endavant la Perruque-
ria Baronesa de S'Arenal.

Gimnàstica rítmica i ballet aprenen les nines del Coll d'En Rabassa al Club Parroquial.

Mercaders, electricistes, conradores... els podeu trobar qualsevol mitjandemà a Ca'n Reagan de
Sa Casablanca, berenen, prenen una copa i segueixen. Es la marxa de la nostra pagesia.

PERRUQUERIA BARONESA
Plaça de la Reina Maria Cristina
S'ARENAL DE MALLORCA.

Noces de Plata del matrimoni Peladí de Sant Jordi. Més informació a les planes interiors.

CATALÀ, LLENGUA DE LES ILLES

Des dels primers moments de l'existència de la llengua —segles VIII i IX— fins a començaments del segle XVIII, el català va ser l'única llengua usada als Països Catalans, llengua que va ser, a més, vehicle d'una literatura gloriosa (Ramón Llull, Arnau de Vilanova, Eiximenis, Bernat Metge, Ausiàs March, Joanot Martorell, Jordi de Sant Jordi i molts altres).

La unió dels nostres Països amb la Corona de Castella no significà cap canvi substancial respecte a la llengua: fou una unió personal de reis, no de pobles. De fet els Països Catalans conservaren la seva independència i el castellà continuà essent una llengua estrangera desconeguda per la majoria absoluta de la població catalana.

Es a partir del segle XVIII quan, després de la Guerra de Successió i l'entronització dels Borbons, es comença a imposar el castellà "por el justo derecho de conquista que de ellos (Països Catalans) han hecho mis armas" (Decrets de Nova Planta de 1716, que, per altra banda, significaren el final dels Estats de la Corona d'Aragó). Des d'aleshores s'han seguit una llarga llista de decrets i reials ordres per a imposar la llengua castellana i marginar la pròpia: reials cèdules de 1768 i 1780 "para que en todo el reyno se actúe y enseñe en lengua castellana" ordre de 1773 obligant a portar la comptabilitat en castellà, el 1837 s'ordena castigar els alumnes que a les escoles parlin en català, el 1858 és abolida radicalment l'ensenyança del català, el 1862 la Llei del Notariat declara el castellà obligatori als documents, el mateix 1862 es traueixen al castellà els noms dels carrers de Ciutat de Mallorca, el 1867 es prohibeix la representació d'obres teatrals "exclusivamente en cualquiera de los dialectos de las provincias de España", el 1889 ordre de predicar en castellà, i un llarg etcètera.

Però mentrestant, la llengua i la literatura, que es resistien a morir, experimenten un vigorós moviment de recuperació —la Renaixença— i a partir del segle XX

avancen disparades cap a la normalitat. El 1907 es crea l'Institut d'Estudis Catalans, veritable academia de la llengua que, amb homes com Pompeu Fabra, regula i codifica el català modern.

Durant la II República el Principat fruit d'un Estatut d'autonomia que declarà el català llengua oficial i n'accelerà la normalització. Abans de la guerra només a Barcelona es podien comprar set diaris en català, dues emissores s'expressaven en aquesta llengua, que era també la llengua de l'escola i de tota la vida catalana.

També es prepararen Estatuts per al País Valencià i

les Illes, però la guerra impedí que fossim realitat.

Tot això s'acabà radicalment el 1939: els llibres, la premsa, l'escola, la ràdio... en català, i tot el que fos ús públic de la llengua és prohibit; els funcionaris i mestres que parlen en català són sancionats. La nostra llengua passa un dels moments més difícils.

Actualment hi ha una certa tolerància per a la llengua, però la falta d'escola i mitjans de comunicació en català, així com l'alt índex d'immigració no integrada lingüísticament i culturalment fan de la diglossia un procés galopant i col·loquen la nostra llengua en una situació difícil i perillosa.

RÀDIO MEDITERRÀNEA

Ràdio Mediterrànea serà una emissora cultural de caràcter institucional i no comercial com se pretenia en un principi. Després de les conversacions mantingudes amb el governador civil, i l'esperança, aguantada durant un temps, de que fos concedit el permís per emetre de forma comercial, l'emissora, degut a la impossibilitat d'obtenir la llicència, se tendrà que adaptar a la nova reglamentació que, a partir de l'Agost, reglamentarà tot tipus d'emissions esmentades.

La Promotora de Mitjans de Comunicació que sustenta la creació de Rà-

dio Mediterrànea, haurà de transformar la seva actual configuració mercantil, en forma de Societat Anònima, per convertir-se en una Associació Cultural i poder promoure a partir de l'Agost el projecte.

El principal problema a assumir serà el de la prohibició, per aquest tipus d'emissores, de programar publicitat.

L'absència d'aquest tipus de financiació exterior pareix que serà suplida mitjançant el pagament de quotes dels socis de la futura Associació, pressumiblement els que avui formen part de la Promotora. En principi, el que pareix un greu problema a l'expansió de l'emissora —que es veuria

supeditada als fons que aportarien un nombre de socis que poden variar, augmentat o disminuir —és assumit amb un cert optimisme pels responsables de la futura emissora que creuen, basant-se en l'opinió dels experts, que l'actual abundància d'emissores a les Illes cobreix ja sobradament l'oferta publicitària, oferta que en aquests moments sofreix una fortíssima competitivitat.

S'ha de recordar que Ràdio Mediterrànea és un projecte que s'intenta dur endavant des de fa cinc anys i amb un bon nombre de persones donant suport a la iniciativa. Amb l'objectiu d'emetre en català, protagonitza el desig de dur a terme una labor de normalització lingüística mitjançant les emissions diàries d'un mitjà amb un fort protagonisme com és la ràdio.

TELEFONS UTILS A S'ARENAL

A LA PART DE CIUTAT

Ajuntament 227744
Tota casta de desperfectes a la via pública (entre les 13,30 i 15,00.
227643-227644
Bombers 281250-
290017
Residència de l'assegurança social. 289100
Creu roja de Ca'n Pastilla. 264040
Policia Nacional 091
Policia Municipal. . . . 092
Policia Municipal de S'Arenal 267654
La Porciúncula 260002
Tele-Taxi. 401414

A LA PART DE LLUCMAJOR

Ajuntament 660050
Oficina de S'Arenal
264071
Bombers 660756
Policia Municipal.
661767
Guardia Civil 264121
Ràdio Taxi. 263080
Parròquia. 263265
Club Tots Junts.
265538
Associació de Veïnats.
265005
Grues Sampil. . . . 264193
Servici Municipal d'aigües-
Sogesur 262493

Subscriu-te a S'Arenal de Mallorca

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom _____
Carrer _____
Població _____ Tel. _____

M'interessa una subscripció:

☐ SEMESTRAL 600 Ptes.

Forma de pagament:

☐ Rebut domiciliat a un Banc

Banc _____ Suc. _____

Compte n.º _____ Titular _____

☐ Comptat _____ Firma _____

Ompliu aquesta targa i enviau-la al Camí Canteres, 132, S'Arenal.

A LA VORA DE...

Aproximació al georgisme

El «quid» del georgisme és el que els economistes anomenen «renda». Dos terrenys d'identiques característiques físiques, situats l'un en una comarca deshabitada i l'altre en una ciutat populosa, tenen dos valors diferents. La renda, doncs, és creada per la societat, i a ella pertany, i serveix per a pagar les despeses públiques, amb les quals neix i creix sincronitzadament. A cadascú el que sigui seu vol dir que el fruit del treball i del capital associat (no poden fer res l'un sense l'altre); si es barallen és perquè no veuen que hi ha una tercera força que els pren els diners a tots dos i que s'aprofita de la desavinença: els paràsits socials que són els grans terratinents, detentadors de monopolis, etc.) correspon íntegrament a capital i treball, sense que l'Estat pugui prendre'ls en justícia part d'aquest fruit.

Tributs, contribució, impostos, etc., són impositions arbitràries que castiguen el treball (impost sobre el rendiment), el capital (impost sobre societats), l'estalvi (impost sobre el patrimoni), el consum (IVA, impost de trànsit, de luxe) i fins i tot la mort (impost sobre successions). Graven proporcionalment més els pobres que els rics, creen monopolis i intervencionisme estatal, generen proliferació de funcionaris, són un premi als defraudadors, encareixen la producció, empobreixen la gent i una gran part del que es paga es perd en despeses de recaptació.

L'impost únic sobre la terra, en canvi, és just i es fixa democràticament, no permet el frau (ningú no pot amagar un pam de terreny) i estimula la producció, única font d'on al capdavant surt la riquesa del país.

De dos terrenys d'igual valor, en el sistema actual, el que s'explota tributa, i més com més s'explota; l'altre es pot retenir per a especulació i gairebé no tributa. En el sistema georgista, tributen igual, s'hi faci el que s'hi faci. L'un es pot explotar òptimament sense

por al castig tributari; i el que no s'explotaria s'ha d'explotar perquè no surt a compte retenir-lo sense fer-hi res.

L'impost únic es recapta a cada municipi. Del muntant recaptat, el municipi se'n reserva la part que li correspon i en trameta l'altra part a l'organisme territorial de què depengui. Aquest organisme també reté la seva part i la resta la trameta al govern central.

Per a determinar el que ha de pagar cadascú es fixa el valor de cada terreny i una vegada establert s'exposa a informació pública per tal de rectificar els eventuals errors. Els valors aprovats serveixen de base per a la recaptació de l'impost únic, un percentatge igual a tot el país.

Transitoriament, per l'adopció sense trasbalsos del nou sistema, es fixa un tant per cent ben petit, i es va augmentant anualment al mateix temps que se suprimeixen els impostos actuals, fins arribar a la total supressió.

L'estímul que el nou sistema ofereix a la producció i la supressió dels impostos que l'encareixen augmenta el poder adquisitiu de la gent. Això fa que hi hagi més demanda, és a dir, més treball, etc. En resum: es posa en marxa un procés d'acceleració progressiva de benestar en tots els aspectes de la vida.

Naturalment, hi ha mesures col·laterals amb la de l'impost únic, que és la bàsica, com la supressió de la inflació o la privatització de la Seguretat Social, per exemple, que potencien, encara, els benèfics efectes del georgisme. «Però, per una estranya raó, com més bona és una solució, més obstacles troba perquè es realitzi», acaba dient el meu amic georgista, al qual agraeixo el resum que m'ha enviat, i que m'hagi permès d'oferir als lectors, tal com vaig prometre l'altre dia, una informació de primera mà sobre una doctrina econòmica-social que, proposada ara fa cent anys, encara no s'ha estrenat.

Josep M. Espinàs

EL VICEPRESIDENT DEL GOVERN DE LES BALEARS PARTICIPÀ A LES PRIMERES JORNADES SOBRE TELEVISIÓ AUTONÒMICA A SARAGOSA

El vicepresident del Govern de la C.A. de Balears participa a les I Jornades sobre Televisió Autònoma que tenen lloc durant els dies 2, 3 i 4 de maig, a Saragossa. A aquestes jornades es tracten aspectes aspectes concrets sobre el fenomen "Regionalització de la Televisió o Televisió Autònoma" i es dirigeix especialment als càrrecs públics o professionals dels mitjans de comunicació amb responsabilitat en aquest tema i l'objectiu és estudiar els processos dels futurs Tercers Canals de Televisió a les Comunitats Autònomes.

REUNIO DE LA COMISSIO ASSESSORA DE POLITICA LINGUISTICA

(28-IV-1984) El dia 27, al matí, se reuní al Consolat de Mar, de 11 a 13 hores, la Comissió Assesora de Política Lingüística.

Presidí el director general de Cultura, Pere Montaner, i hi assistiren els sen-

yors María Torres, Joan Miralles, Bartomeu Rotger i Antoni Vidal.

Se tractà íntegrament del títol de l'Ensenyament en tots els seus aspectes i també del tema relatiu a les excepcions amb un criteri objectiu i sense oblidar les situacions especials.

A més se revisaren les fitxes tècniques que se remetràn al Congrés d'Estrasburg de Llengües minoritàries i en les quals se reflexa la problemàtica específica de la Llengua Catalana a Mallorca.

EL CONSELLER D'AGRICULTURA I PESCA S'ENTREVISTA AMB EL PRESIDENT DE L'IRYDA

(30-IV-1984) El Conseller d'Agricultura i Pesca, Joan Simarro, s'entrevistà, el passat divendres, dia 27 d'abril, amb el president de l'IRYDA, Francisco Botella, a Madrid, amb l'objectiu de conèixer l'estat dels projectes de regu del Pla de Sant Jordi, Sa Ma-

rineta, Son Mesquida i del corresponent a Campos-Ses Salines; el projecte de Sant Jordi així com els de Sa Marineta, Sector II i Son Mesquida podran ésser subastats dins l'any 1984.

Joan Simarro s'entrevistà també amb el director general d'Administració Territorial per tal de tractar el tema de regulació del mercat de porquí, sobre el qual el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació considera que la C.A. no té competències. Sobre aquest tema, el Conseller Simarro mantindrà pròximament una reunió amb el President del FORPA.

Una darrera reunió tingué lloc amb el president d'ICONA, Angel Barbero, en relació amb el tema de transferències; el senyor Barbero entregà al Conseller Simarro una relació de medis i propietats a transferir per tal de que s'estudiïn per així, una vegada comprovades les dades, puguin realitzar-se les transferències.

UN NOU SETMANARI D'INFORMACIÓ GENERAL EN CATALÀ

Aquest vint-i-tres de maig surt al carrer el primer número d'un nou setmanari, es tracta de "El Temps", editat per Edicions del País Valencià. El setmanari, lligat a Acció Cultural, té el suport d'un bon nombre de persones ja abans de sortir que, abonant títols a compte, han conseguit replegar els cinquanta milions necessaris per començar l'aventura. "El Temps" se distribuirà per Catalunya, País Valencià i les Illes.

El setmanari fou presentat per dos dels seus més directes responsables, Jesús Olaso Català i Juli Verger, els quals expliquen que el setmanari té "un esperit ideològic propi, a través de les seves pàgines donarem suport a la normalització lingüística i a la comunitat d'interessos que uneixen les distintes zones de parla catalana; de totes maneres, les seves pàgines estaran obertes a tot tipus de col·laboracions i de signatures".

El projecte nasqué fa prop de set anys, però el vertader treball es reduïx als dos últims anys. També ha influït en aquesta decisió els resultats d'una enquesta, feta al País Valencià, en la qual s'extreia la conclusió que eren moltes les persones que desitjaven un setmanari d'informació general en català.

Són tres els números

que, amb caràcter de prova, s'han tret fins avui. En ells hi ha informació tant del País Valencià, com de Catalunya, com de les Illes. Un d'aquests números, inclou, per exemple, una entrevista amb el president del Consell Insular de Mallorca, Jeroni Albertí. De fet, i a pesar que la coordinació i impressió de la revista es realitzin al País Valencià, són tres les redaccions amb les quals compta, una a cada nacionalitat de parla catalana.

El nombre de participants en el capital de la revista és d'uns dos mil cuit-cents, dels quals uns cinc-cents són de les Illes. La revista que surt al mercat amb una tirada de dotze mil exemplars, compta amb uns cinc mil subscriptors, xifra que es pensa anirà amb augment.

Els punts de venda a les Illes són prop de quaranta.

Com a setmanari d'informació general, "El Temps" inclou seccions diverses i heterogènies. En el número de prova 00 apareixen temes d'internacional, de política nacional i estatal, d'economia i treball, d'universitat, el IV festival de Jazz, exposició de Duchamp, IIencontre d'escriptors del Mediterrani, entrevista amb Francesc Bellmunt, esports, gastronomia i viatges.

La direcció és assumida per Francesc Pérez i Moragón en tant que en l'entitat promotora, Edicions del País Valencià, hi ha noms com Joan Fuster, Eliseu Climent, Antoni Pérez Gil, Josep Tomàs i Raga, Enric Ferrer i Solivares, Enric Solà i Palerm, etc...

¿Es necessari que duguís feina a casa?

MUSIC BAR BRASILIA

Banquets de batetjos, noces, primeres comunions, festes socials... Cada vespre, música d'orgue a càrrec d'en Ximo.

Avinguda Bartomeu Riutort, entre els Belnearis 1 i 2 de Ca'n Pastilla. Telefons 260119 - 264563.

suministros
ARENAL, S.A.

C.I.F. A/07 - 094311

AMILCAR, 14 - TELS. 26 53 29 - 26 53 54

Un equip de professionals al seu servei
TOT PER A LA SEVA PISCINA
montatge - conservació - reparacions - accessoris
MAJORISTA EN
productes químics
PRIMERES MARQUES NACIONALS I INTERNACIONALS
ASTRAL-PLATERAL-DELSA-BAYROL-DETERQUIMICA
S'Arenal de Mallorca

LA MILITARITZACIÓ

Que no, que no pot esser. Segons un treball publicat en la revista "Medicina Militar", el 68,4 per cent de les espanyoles són favorables a la integració de les dones en l'exèrcit.

Si així és, taconada i a les seves ordes. Lamadelón Encara que jo segueix pensant que no. Que no pot esser. Hi ha d'haver algun error en aquesta enquesta, perquè, al menys un gran percentatge d'homes en edat d'anar a la mili —segur que superior a aquest 68,4— per cent desitjaria quedar-se a casa seva, tranquil. En cada promoció de "quintos" es donen casos de vocació militar: allots que pretenen seguir en l'exèrcit o que senzillament voldrien una vida civil jerarquitzada i es troben en els cuartels com a peix en l'aigua. De totes maneres, la

majoria no sent cap especial entusiasme per a militaritzar-se. Ni la uniformitat, ni l'austeritat, ni la peculiar disciplina dels cuartels, estimulen l'interès dels mossos. Més bé contemplen tot això com una amenaça. Als devuit anys la vida es divideix en dos, siguem sincers.

¿Doncs què fan les dones suspirant per a formar en fila de tres, en marxa, ar!? Ho dic: no ho sé. La professió militar és vocacional. I les vocacions solen esser minoritàries, per això pos en dubte els resultats d'aquesta enquesta realitzada per "Medicina Militar". Es més, en totes les societats se va obrint pas la idea de que els exèrcits hauran de tendir a una major especialització i això obliga als govorns a sopesar la necessitat de dotar-se d'un exèrcit professional. ¿Han vist vostès "El dia

después"? ¿Que farem aquí o allà on sigui, amb els homes formats en els cuartels, calada la baioneta, si algú ens obsequia amb una bomba, a veure, com qui dóna cacauets a una mona? Se m'alegarà que s'ha de servir a la pàtria, però Cuba i el Rif se queden en l'armari com un mocador vell, i cadascun procura servir-la a la seva manera. Uns picant en la mina i altres tot just vivint. Això és, vivint, que no està per a dilapidarse l'aire que respiram.

Per això no comprenc a les dones d'Espanya. Canvien a voluntat el clavell pel fusell. Un-dos-tres, tot va bé.

Que no. Que no m'ho cerc. El feminisme mai ha tengut aquestes pretensions.

LLORENÇ CAPELLA

REVELAM LES SEVES
FOTOS EN UNA HORA
IMITJA
Calitat insuperable.

LASER

A S'Arenal de Mallorca
(Entre balnearis, 7 i 8)
Avinguda Nacional, 12
Telèfon 262326

*Un sol
fi:
Mallorca.*

CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA

JOIERIA RELLOTGERIA
RIU
Centre

Tel. 269815

Floristeria **IRI**

Deixi que les flors parlin.

BARTOLOME RIJORT, 110
TELS 262359 - 264944
CA'N PASTILLA

ESCOLA
D'INFANTS
PETITO

Plaça Reina
M.ª Cristina s/n.
Tel. 26 68 15 - S'ARENAL

**PERRUQUERIA
SUSANA**

**CARRER JOSE
VARGAS PONCA,
10, 1, 1
COLL D'EN
RABASSA**

Floristeria
Los Gladiolos

Rams, Centres, Plantes, Corones-Objectes de regal.
Carrer Sant Cristofol, 25.
Tel. 265014 S'Arenal de Mallorca.

LES RATES I EL FLAUTISTA

(Resum argumental de la farsa de Jordi Teixidor *El retaule del flautista* publicada per Ed. 62 en el n.º 3 de la col·lecció de teatre «El Galliner» dins «Els llibres de l'Escorpió». Ja que no tenc el permís de l'autor m'he permès el luxe d'afegir i suprimir segons ha convingut a la meua interpretació).

A Pímburg (Alemanya), i en el segle XIV, es patí una plaga de rates. Com és de llei, els barris baixos de prop del moll eren els més afectats pel flagell. Els vilatans, que veuen agreujar-se el problema sense remei, acudeixen en massa, guiats pel Sabater, a protestar davant la casa de la Vila. El burgmestre Schmid intenta burlar-se'n tot dient que les rates no són competència de l'ajuntament. Responen els vilatans que, en conseqüència, no pensen moure's de davant la casa de la Vila fins que l'ajuntament no prengui cartes en el joc. Aiximateix Schmid aconseguix calmar momentàniament els ànims amb l'ajut del Reverend Grundig, qui engega un discurs moralista als vilatans congregats.

Per la seva part, els apotecaris i els manyans (fabricants d'objectes de ferro com claus, panys, etc.) de Pímburg ofereixen al burgmestre el seu treball i els seus articles per a combatre la plaga a canvi, naturalment, d'unes bones retribucions.

Però s'ha de reunir el Consell municipal per a prendre alguna resolució. Tal com sempre passa, els regidors no viuen als barris infestats de rates, car tots són de les cases bones de Pímburg. Tots, al principi de la reunió, són favorables a la no intervenció del Consell per a exterminar la plaga: qui té rates a ca seva que les mati. Però mirau per on que durant la reunió l'agutzil ha d'interrompre ara i adés per comunicar-los que els seus respectius negocis o establiments han estat invadits per les rates. Entre nosaltres, això havia estat una conspiració de Hans i Frida que amb uns sacs havien transportat animals a les cases i magatzems dels regidors.

Després de les comunicacions de l'agutzil, els regidors muden de parer i diuen negre allà on abans deien blanc, creuen en la gravetat del problema, i adopten la solució més evident: el mata-rates i les rateres oferides a l'ajuntament per apotecaris i manyans.

Heus ací que mentre Schmid reposava a ca seva, després d'acabat el Consell, tot pensant amb preocupació sobre rates i intervencions municipals, hi arribà Walter Romberg, prestigiós flautista que ja solucionà un cas semblant a Hamelin. Llarga estona parlaren Schmid i Walter fins a acordar que per mil escuts (deu vegades menys que apotecaris i manyans) aquest no deixaria rata viva a Pímburg. La notícia s'escampà amb la conseqüent alegria dels pimbürgesos i la decepció d'apotecaris i manyans, els quals, abans que el flautista tingués temps d'enllestir la feina, tramaren un pla per a eliminar-lo: acudiren al Reverend Grundig i aquest, comprensiu (comprensiu amb allò que li va convenir esser comprensiu), acusà a Walter de bruixot i ordenà que l'empresonassin per a esser més endavant cremat a la foguera.

El burgmestre Schmid, que no hi estava d'acord, però que no pogué fer canviar d'opinió al Reverend, intentà d'amagat parlar altra vegada amb Walter renovant-li l'oferta. Així i tot, el flautista, que ja s'havia enfadat, no ho acceptà i aconseguí fugir de la presó.

La gent novament protestà i la milícia hagué d'intervenir perquè volien entrar a la casa de la Vila. De totes maneres l'ordre quedà restablert (l'ordre sempre queda restablert) gràcies a la milícia (sempre gràcies, moltes gràcies, a la milícia).

El Consell municipal es tornà a reunir amb presència del Sabater, cabdill popular, per a repartir les rateres i el mata-rates entre la població. Quan el Sabater veié la repartició se'n anà molt enfadat perquè quasi bé tots els raticides anaven a parar als establiments dels regidors.

La plaga es féu més i més gran.

Els pimbürgesos hagueren d'abandonar la seva Vila. Però moltes rates partiren amb ells i de llavors ençà tots els municipis gasten milions d'escuts en inútils campanyes

de desratització.

Nota: una comparança a deshora pot destruir tot l'encant de la simplicitat. Anau alerta.

Nicolau Barceló

VIOLENCIA DE LA FAM

Una pel·lícula veneçolana, de fa un parell d'anys, ens pot servir per encetar el tema de la violència de la fam.

Comença amb la còpia d'uns noticiaris de quan els veneçolans tiraren en terra la darrera dictadura. Tot seguit, la càmera tria el naixement de tres nins, entre els nats aquell dia. Un ve al món al casal dels seus pares, enrevoltat de luxe. Un altre neix al centre de la seguretat social, asèptic, impersonal, però al manco net i sà. El tercer comença a plorar dins una de tantes barraques dels barris marginals.

Unes pinzellades, amb bon llenguatge cinematogràfic, ens fan conèixer les tres formes de vida: Les calaverades del "hijo de papá". Els esforços del fill del jornalero, que li treu tot el suc possible a l'escola que té. I l'aprenentatge de delinqüent del qui, just començant a caminar, la fam el desxondex i li ensenya a agafar allò que necessita per a subsistir; i que un frare, que visita el suburbi, unes senyores, i, sobretot la Policia, li diuen que no és seu. (Aquí, una seqüència, breu i punyent, insinua si, sobre aquest assumpte, Déu pensa igual o diferent que la Policia, el frare i les senyores).

Un muntatge àgil, al ritme que demana la triple història contada, precipita un acabatall que posa pell de gallina. Els tres allots moren el mateix dia, el dia que compleixen els 18 anys. Un mor d'accident.

Els pares el desperten a la matinada per entregar-li el seu regal: Les claus del millor cotxe sportiu que hi ha al mercat. Els diaris donaran la culpa de l'accident a un camioner. Els altres dos moren travessats per les bales de la Policia. Això sí, unes bales que han siulat per motius ben distints.

El fill del jornalero, al mateix temps que es va obrint camí (té feina i el vespre va a la Universitat), pren consciència que la democràcia formal, aconseguida el dia del seu naixement (amb vot, Parlament, etc.) no ho és tot. Més encara, no és res, si no s'empra per omplir-la d'homes i dones democràtics de veres. Ve que els fills dels pobres de la dictadura són els pobres d'ara. I veu, de prop, que la fam és més explosiva que la pólvora. I que els recis de llavors són els qui ara impedeixen, entre moltes altres coses, que l'escola sigui igual per a tots, amb l'excusa de defensar "drets" adquirits. Precisament a una manifestació d'estudiants, exigint igualtat d'oportunitats... uns tirs "a l'aire" (només "dissuasius")...

Voldria fixar l'atenció en el tercer. L'escola de la delinqüència, a la que la fam (fam infantil!!) el matriculà aviat, li proporciona ben prest l'ingrés a la universitat. A aquesta universitat, nosaltres, els analfabets il·lustrats, li deim presó. Les nines del seu barri no solen freqüentar aquesta universitat. El seu camí sol dur al prostíbul.

I allà l'acolleixen quan es troba acorralat. Al proxeneta no li agrada (li estorba el negoci) la viva fraternitat de la germana i amigues d'infància. (Aquí hi ha una altra insinuació: un retall de revista, amb la imatge del Bon Jesús, omplint, només uns segons, un primer plà, mentre la germana distreu al client-policia perquè no el descobreixqui). I un dia que el cerquen... l'amo del negoci se per una finestra, les bales deixen el seu cos fet un colador.

¿Per què he fet aquesta introducció tan llarga? No és una introducció. Pretenia que primer "véssim" la pel·lícula per ara presentar dues preguntes per a la reflexió i el col·loqui.

1a. La gent va prenent consciència que l'armamentisme du al desastre. Però, pensam que, encara que fos vere que ens armàssim només per esser "dissuasius", cada canó que construïm o compram ¿quants d'allots condemna a passar fam?

2a. Els diaris d'aquests dies han parlat de 150 infants, a Palma, que ja no poden aconseguir menjar al Tribunal Tutelar. S'ha acabat el pressupost. I passen fam. ¿Com podríem impedir que aquí, a Mallorca, la fam matriculàs més gent a l'escola de la delinqüència? ¿Pentura deixant de comprar un avió de combat? ¿Amb un impost als dinars de "primera comunió"? ¿O com?

MIQUEL MULET COLL

HOTEL BAHIA DE PALMA

Perruqueria per homes i per dones
Servei de restaurant

SALA DE JOCS — BINGO

AL SERVEI DE S'ARENAL I DE MALLORCA

Beber y Comer
SA FOGANYA

Pollastres rostits per menjar o per endur-se'n
Calitat en HAMBURGUESES, "PINCHOS" i ENTREPANES
Carrer Dos de Maig, cantonada Josep M. Quadrado
A S'Arenal de Mallorca. Tel. 269017-10

Na JOana de Palma. Es la sogra d'En Llorenç de Santa Maria (Lorenzo Santamaria). Fa feina a la Perruqueria Baronesa.

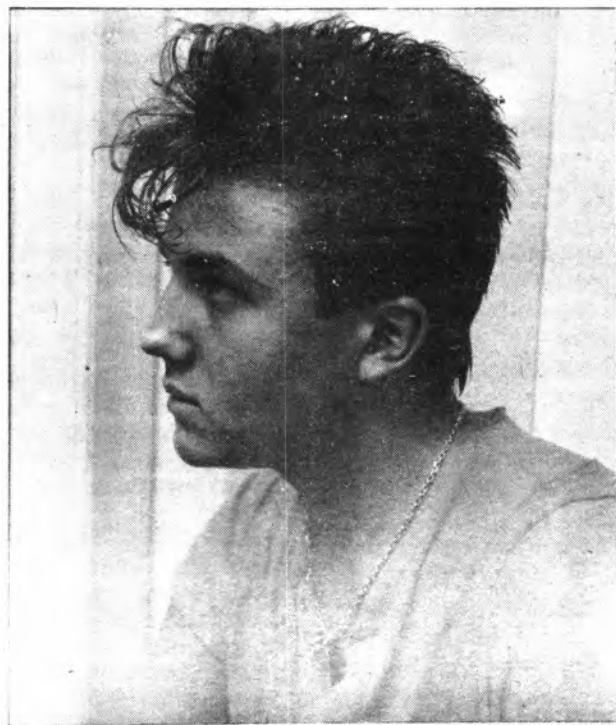
Na Maria de S'Arenal. Dorm a S'Aranjassa.

Na Rafi del Video-Club de S'Arenal. Se pentina a Baronesa.

Na Maria de Llorito. Viu a S'Arenal i fa feina a Baronesa.

En Toni Amaro, va néixer a Ciutat de Mallorca ara fa 15 anys. Es un bon perreuer però diu que no enten el mallorquí. Ja n'aprendrà si vol.

Les senyores elegants de S'Arenal se donen cita a Baronesa.

Són En Jaume i En Vicenç, els joves de Grues Sampal. Se pentinen a Baronesa.

SALUT; L'HEPATITIS

Es tracta d'una inflamació aguda del fetge produïda per un virus. Es distingeixen dos tipus d'hepatitis vírica:

Hepatitis A: Es una hepatitis infecciosa i epidèmica, en la qual la font d'infecció és la persona malalta.

Hepatitis B: En aquest cas la infecció es troba en la persona malalta i en el portador (el qual du el virus a la sang i es coneix com Antigen Australià); el contag es produeix per l'administració de sang i els seus derivats i amb l'ús d'instruments contagiats (xeringues, agulles de tatuatge, etc.).

L'hepatitis A apareix de forma epidèmica a les primaveres i de forma esporàdica durant tot l'any: el període d'incubació és de 15-50 dies. La infecció es produeix a través dels aliments i aigües contaminades amb l'orina i excrements dels malalts. També es pot produir la infecció en la relació de persona a persona, ja que s'ha detectat virus a les secrecions nasofaríngees.

Els subjectes infectats, per regla general, comencen a eliminar el virus dues setmanes abans de manifestar-se la icterícia i una setmana després d'haver aparegut.

Hi ha subjectes que poden eliminar el virus pels excrements sense que

hi hagi cap prova que demostri que pateixen l'enfermetat; a aquests se'ls anomena portadors asintomàtics.

L'hepatitis B es transmet per via parenteral, és a dir, per transfusió de sang i per ferir-se amb instruments contaminats.

Els excrements d'aquests pacients no estan infectats. El període d'incubació és de 15-180 dies i són infecciosos des de 89 dies abans d'aparèixer la icterícia fins a 8 dies després d'haver-se manifestat.

Per la manera de produir-se la infecció, aquest tipus és més freqüent entre metges i sanitaris que entre la població general.

S'ha demostrat que els qui han patit l'hepatitis A queden immunitzats, és a dir, no la tornen a contreure (només un 6 per cent la poden tenir altra vegada). En canvi, l'hepatitis B no deixa immunitat. Ara bé, els malalts que hagin patit l'A poden contreure la B i viceversa.

L'enfermetat afecta per igual a homes i dones, més sovint a nins i persones joves. És més benèfica en els adults i pitjor en els vells.

Els símptomes solen ésser iguals en els dos tipus (A i B). Al començament sol notar-se anorèxia (falta de ganes de menjar), astènia (cansament), dolor abdominal, nàusees, vòmits i diarrea.

Després apareix normalment la icterícia (grogor dels ulls i pell) i solen cedir els símptomes abans descrits; sol haver-hi pruja, orina oscura i excrements de color blanquinós.

Segueix el període de convalescència en què l'orina i excrements tornen al seu color normal; l'astènia i l'anorèxia desapareixen.

A les persones adultes la malaltia sol durar 6 setmanes; però la curació completa es produeix, com a norma general, als 4 mesos.

Detalls que hem de tenir en compte:

A l'hepatitis A: l'orina, excrements i saliva estan infectats. Per tant, s'ha de dur una higiene molt rigurosa: l'orina i excrements s'han de recollir a recipients que només utilitzi el malalt. Tots els utensilis que emplei han d'ésser ben esterilitzats.

A l'hepatitis B: Evitar transfusions innecessàries i totes les xeringues han d'estar ben esterilitzades (per això és millor utilitzar les que es poden tirar).

Tant en un cas com en l'altre és recomanable evitar la relació sexual durant un cert temps.

Tractament: en els dos casos, repòs absolut i una dieta adequada.

ALEXANDRE PIZA

LA INSEGURETAT CIUTADANA

Quan jo era petit a cals meus padrins no tancaren mai amb pany i clau la porta del carrer. Això, avui dia és impensable.

Els botiguers tanquen com única protesta possible contra el que s'anomena «inseguretat ciutadana» i que queda clarament especificada amb l'onada d'atracaments i robatoris que es produeixen per tot arreu de l'Estat espanyol, i que moltes vegades acaben en forma dramàtica.

La situació en la qual ens trobam actualment ve determinada perquè el Govern Central no té gaire clar tot això de la reforma penitenciària i de la seguretat al carrer. Es nota que hi ha una política incoherent en aquest aspecte. Mentre un departament ministerial treu al carrer a milers de presos preventius sense cap possibilitat d'integració social ni de trobar feina, l'altre es queixa perquè no té els mitjans suficients per poder garantir la seguretat en els carrers. En què quedam, idò? Qui ha de ser primer, l'ou o la gallina? ¿S'ha de fer primer una reforma penitenciària de bon de veres abans de corregir les deficiències legislatives del Codi Penal, o s'han de buidar en part les presons... i ja veurem què passa?

En realitat el que passa és que falla el sistema. Els centres penitenciaris no són el que haurien de ser, segueixen essent el que eren fa cent anys, és a dir, llocs de concentració de persones condemnades per qualche delictes. Fins ara aquests centres s'han demostrat completament incapaçats per arribar a aconseguir la rehabilitació humana i social de la persona que s'ha sortit de les normes —discutibles, com qualsevol altra cosa feta pels homes— que regeixen aquesta societat. El problema de l'atur ho agreuja tot, perquè si un convicte, sols pel fet d'haver-ho estat, ja té problemes d'integració, ara es troba que li resulta impossible trobar feina i, naturalment, el camí del delictes es torna a obrir davant d'ell.

Clar que totes aquestes reflexions sobre la reforma penitenciària no poden justificar el que està passant a nivells prou preocupants. Qui ha vist rebentat el seu pis amb una palanca, o li han robat els videos del seu comerç, o les joies que duia en la bossa, o ha sentit com li posaven un ganivet al coll per llevar-li el rellotge o un parell de milers de pessetes, no pensa en reformes penitenciaris ni en totes aquestes coses, i em pareix molt lògic, perquè hi ha una escala de valors, de preferències, i el que ara necessitam, a les ciutats grans i menudes, als pobles i a fora vila, és tornar a sentir la tranquil·litat de sortir al carrer a les quatre de la matinada i saber que aquella persona que s'atraca amb pas decidit a nosaltres és simplement un home que demana foc per encendre la seva cigarreta.

No ens hem de deixar enganyar, emperò. Hem de viure amb tranquil·litat però sense hipotecar la nostra pròpia llibertat. No podem deixar les mans lliures a l'Estat, perquè un dia tot el que ara es faci per reprimir un robatori es pot posar en contra de nosaltres mateixos.

Ramon Turmeda
abril 1984

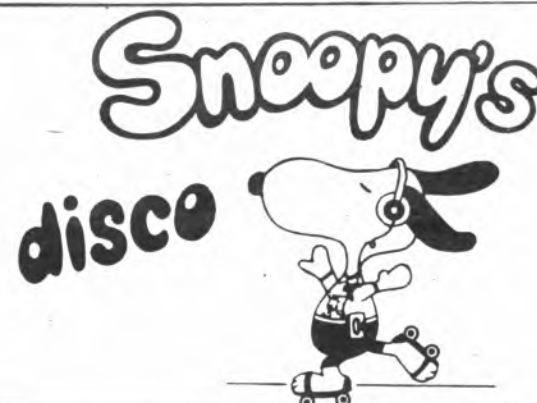
Meson
LOS HERMANOS.
Carns a la brasa-cuina
casolana. Carretera
Militar, 253.
S'ARENAL DE
MALLORCA

PIZZERIA PORTO FINO
Ciudad Jardín, Trafalgar, 22.
A 190 metres de la platja.
Telèfon: 268818.
GRAN VARIETAT
CUINA ITALIANA I INTERNACIONAL
POSTRES I BEGUES EXOTIQUES
PIZZAS PER ENDUR'S'EN
BODES, BATEIJOS, COMUNIONS
PLACES LIMITADES

BODEGUES PEDRO ROVIRA
GRANS VINS I BRANDIS

Son Verí
S'ARENAL DE MALLORCA

CENTRO
ASISTENCIA
MEDICA

Miramar, 30
Tel. 49 00 67

Miramar, 9
Tel. 49 02 22

EL ARENAL (Mallorca)

- Obert les 24 hores del dia.
- Medicina General.
- A.T.S.
- Pediatria (Servici diari de 17 a 18 hores)
- Anàlisis complets (Servici diari de 8,30 a 9,30 hores)
- Laser Teràpia (hores convenides)
- Acupuntura (hores convenides)

UNA BASE MILITAR A SA MARINA DE LLUMAJOR

De la folia armamentista dels dos blocs, encapçalat a favricar i emmagatzemar més i més instruments de destrucció. Del cada vegada més greu i patent risc d'una Tercera Guerra Mundial, conjunt de tres paraules que ja escarrufa a bastament, i al qual s'afegeix un adjectiu encara més terrible: Nuclear. Del perill de mort en què es troba el nostre món, en què ens trobam nosaltres mateixos, en parlen un dia sí i l'altre també els diaris i la televisió.

Però nosaltres no en feim cas, perquè estam avesats que els mitjans de comunicació sobretot la

televisió, només informen d'allò que passa en terres llunyes. Perquè ens han ensenyat, i bé que ho hem après, que no tenim cap poder de decisió en totes aquelles coses que condicionen vertaderament el nostre futur. Ens sentim titelles manejades per uns fils que no sabem qui mou. Per instint d'autodefensa, aficam el cap dins el clot, com l'estruç, i pensam: Ja es fortran. I no ens adonam que així els fotuts som nosaltres.

Ara, el perill que tantes vegades ens presenten d'una forma abstracta, no concreta, com si no anàs per nosaltres s'ha

materialitzat d'una manera clara i llampanant per als algaidins i llumajorers. A la possessió de S'Aguila, dins les terres de Sa Marina Llumajorera, l'exèrcit ha comprat uns terrenys per instal·lar-hi una base militar. Quines intencions tenen els nostres governants respecte a aquests terrenys no són gens difícils d'endevinar, quan observem que l'Ajuntament de Llumajor, a proposta del PSOE, va prendre l'acord de prohibir la instal·lació d'armes nuclears dins el seu terme municipal, i ràpidament el Govern de l'Estat, també en mans del PSOE, va recórrer davant l'Audiència Te-

rritorial, que decidí declarar nul l'acord del Consistori llumajorer. Altres Ajuntaments de Mallorca també han aprovat la desnuclearització dels seus respectius termes, sense que s'hagi produït interferència de l'Administració Central en altre cas que no sigui el de Llumajor. Les conclusions són per tant, dissortadament evidents.

Si endemés considerem que el Govern de l'Estat ha tornat enrera respecte de la sortida de l'OTAN, cosa que havia promès abans de les eleccions, i ara comença a parlar d'estranyes responsabilitats "del pueblo español en defensa de los intereses de Occidente", expressió que recorda aquella que es deia en temps del general Franco: "somos la reserva espiritual de Europa". Si considerem l'important

factor de l'OTAN, deia, tendrem tots els ingredients necessaris per concloure que la base a Sa Marina, si arriben a posar-la, serà un punt estratègic de gran transcendència en cas de conflicte. La possibilitat que tenen els llumajorers, i que de rebot tenim els algaidins, de patir directament els terribles efectes d'un míssil nuclear augmenten considerablement. Tendriem encara més números perquè ens tocàs en aquesta macabra rifa de mort i de destrucció que seria la Guerra Nuclear.

Així no han entès els nostres veïnats de Llumajor, i ja han començat les seves protestes. Les dues revistes, ideològicament tan llunyanes, "Llumajor de pinte en ample" i "Sa veu de Llumajor", s'han manifestat clarament en contra de la ba-

se de Sa Marina. Nombrosos llumajorers aprofitaren el Carnaval per fer una crida, mitjançant les seves disfresses, cap a la necessitat de la Pau i el Desarmament. I això mateix hem de fer els algaidins. Hem d'exigir al nostre Ajuntament que declari Algaida zona no nuclear. Hem de fer arribar al Govern de l'Estat que estam en contra d'aquesta loca política armamentista. L'argument tòpic "si vols la pau, hem de preparar la guerra", mai s'havia demostrat tan fals i perillós com ara. No tenim altre recurs que la protesta; que ha de ser pacífica, però, això sí, ben ferma i contundent. Perquè és molt allò que està en joc: la pròpia supervivència i la dels nostres fills.

LES SAIG D'ALGAIDA

Cafeteria-gelateria "ARTIGINALE"
Hamburguesas-salsitxes
de Frankfurt "pinchitos"
-gelats.
Avinguda Nacional-Edi-
fici Sometimes Park-De-
vant el Balneari 3
S'ARENAL DE MA-
LLORCA

CAFE
CA'N REAGAN
SA
CASA
BLANCA

PIZZERIA GRILL
ES ROMANI

Especialitat en carns
Exercit Espanyo, 68
Tel. 264432
S'ARENAL

Cala Estancia
Restaurante

MARISQUERIA
SEA FOOD
FRUITS DE MER
MEERESFRÜCHTE
GRILL

Punta Estancia, 18-20. Tel. 267035. Ca'n Pastilla - Palma.

Dinars de bodes i comunions.— Dinars de negocis.

Remacer
Boutique

Avda. Bmè. Riutor, 55-3
Balneario 1
CA'N PASTILLA
Teléfono 268760.

**VIATGES
SPANIEL,
S. A.**

G.A.T. 1.114
Avinguda Bmeu. Riutor,
55 - Local 4 (Balneari 1)
Ca'n Pastilla Telfs.
268100-268662 Télex
69713 VSOA-E

CONTARELLA PAGESA

LES COSES DEL CONCO EN BIEL

Per BIEL FLORIT

Sempre es queixa de bony o pua, el conco en Biel. No és per menys. Vuitanta anys són molt d'anys maldament el cos aguantant bé, poc més, poc manco.

Hi veig poc, Biel, diu. Dins poc temps, m'ha dit l'oculista que m'hauré de fer operar de cataractes. Tualmón, de metges! Però, veus, ara, d'enfora hi veig molt malament, com emboirat. I m'han dit que això anirà a més... a manco veure-hi, vaja... diu.

Procedeix, (procedesc jo també com a conseqüència), d'un poble (ciutat, perdó, d'una ciutat), del nord de l'illa, un temps de pagesos y pescadors, i ara com ara, mirau, no vos ho sabria dir amb molta certesa... això que ara en diuen "turística", que pot ésser dir molt en qualque aspecte, i pot ésser també dir poca cosa sòlida, si estires el fil del cabdell socio-econòmic.

Ell, a principis de segle, féu de pagès amb son pare i sis germanes —em duïen damunt fulla, conta—, a una possessió mitjancera, molta marinota, garballó i carritxeres, oliveres milinàries més estretes de fruit que el cul d'una beata coremera, blatetxo de pam i mig, magretlo de profit i de porqueres. Fins que son pare, el meu padri Toni, es cansà de fer el toto per aquí i es decidí a emigrar. Au, carretera i maneta (en aquest cas: vaixell i mocadoret de bolic marró obscuret, a quadrets més clarins), i vengà, cap a Cuba manca gent. A Guantánamo. Quatre o cinc anys de tallar canyamel i de matar serps i calàpots gegants, inflats com un odre, a cops de matxet. I enyorança. I "coño, mallorquí, càllate ya con tu isla de los cojones, coño ya"! Y tornada a ca nostra. Que de vegades val més pa amb oli i sal aquí, que pollastre a terres llunyanes. Fet i dit. Tornaren; devers l'any vint devia ésser. Conraren cinc o sis anys més però, després, a mesura que les germanes es col·locaven de criades per Ciutat, el padri va trobar que, posats a fer feina per altri, que fos la menys feixuga. I devallaren a Palma. S'establiren a una caseteta planta baixa de l'eixample. Després, a jornal, al port, a la "Fundición Mallorquina". La guerra civil. Centenars d'històries per a llevar la son en sec. Per després, el conco en Biel, posar-se a fer fei-

na de fixe a una empresa de cuirs assaonats. Milions de vegades ha voltat Mallorca, Menorca i Eivissa, entre fardells de pells pudentes, de xot, de cabra pintada, de tota casta; i el perfum conseqüent. Bona feina i entretinguda, no creguis, diu. Fins que es jubilà.

Em conta el conco que va ser poc temps abans d'anar-se'n del poble (ciutat, perdó, ciutat), quan va succeir aquell fet tan pintoresc.

—“Entre els cacics i els capellans, mos feien creure qualsevol cosa. I el personal es defensava de la ignorància amb un: “val més creure-ho aquí, que anar-ho a cercar més enfora...” Sí. La meua germana Catalina, la teva tia, la casada amb en Tomeu, el que reupujava estòmacs, te'n recordes? Fa molts d'anys que és morta ja, redéu, na Catalina... Creia en esperits estranys i en símbols rars... creuràs que, com que li havien dit que si agafava una serp per la coa, per a sempre llavors sabria fer de tot, au, vengà, tot lo sant dia serp per allà... Imagin't, amb les que hi havia per la bufera; sí, a les més llargues i grosses les travessava els dos ulls amb una agulla de cap negre, sí, sí, el que sents, perquè així, li havien dit que si ho feia així, hi veuria més enfora que ningú..., sí, pardalades, Biel, però, no ho creguis, tu, i si fos vera?, deia ella...”

Vatualmón conco...! —“Que m'escoltes o no m'escoltes? Idò, mira, per aquell temps, abans de devallar a Ciutat, devers l'any vint devia ésser... feia molt poc de l'any del grip, sí, tots els anys, a l'estiu, hi venien per un parell de mesos unes famílies d'angesos. Llogaven sempre la mateixa casa, al port. Prenien el sol, i com que xerraven que ningú els entenia, doncs tampoc es feien amb ningú. Ni bon dia ni bones tardes. Au. Cadascú a ca seva. L'amo en Sion Ferrer, cada dia hi anava a arreglar-los el jardinet. I, fos perquè l'amo en Sion aprengué l'anglès o perquè l'amo en Sion aprengué l'anglès o perquè els anglesos aprengueren mallorquí d'amagat, creuràs que s'arribaren a entendre!”

—“Aquests anglesos eren protestants, i això, aleshores, era una cosa molt delicada. Sí refotre!, sobretot si ho demanaves a Don Joan, ek rector del poble. Sí. Bé. Com ho

sents, ho va dir damunt la trona: “Alerta en aquesta gent estrangera, que du dins la sang la metzina de la llavor de Luter, o sia del dimoni encarnat...” Per que el senti”.

—“Idò la gent s'ho aficà dins la closca, això dels protestants. I a l'amo en Sion, com que hi anava cada dia, a ca's anglesos, i com que, des que va sentir xerrar malament d'ells damunt la trona, no va tornar a posar els peus dins l'església, ell, idò ja dugué el Sant Benet aferrat: també ho era protestant. L'havien convertit, els anglesos. I perdé moltes amistats. I els atllots, pel carrer. “El protestant...”, el protestant...”, fen-li befa. Ell, no s'hi enfadà ni poc ni gens. Ni ho negà mai ni afirmà tampoc”.

—“Un hivern es morí, l'amo en Sion. De mort natural. Que li havia arribada l'hora i foris. Un germà seu les se va veure negres perquè el rector li féu el funeral. Li fúe, a la fi, dient que, malgrat tot, dolent no li podia ésser a la seva ànima però si jo fos el jutge no vos el deixaria enterrar al cementiri catòlic, va dir-li. I com recotri no l'havien d'enterrar al cementiri catòlic, si no n'hi havia d'altre! Bé, mira, li feren el funeral i l'enterraren al cementiri, com els altres. Però, voldràs creure que l'endemà de l'enterrament, el baül tornava estar desenterrat! Sí el que sents. Desenterrat et dic! I pel poble un rum rum com una tramuntanada... La terra santa no el vol... La terra santa no el vol!!!”

—“Ja et pots figurar d'on sortia el rum-rum: de la rectoria. Bé, el fosser el tornà a enterrar, i que ha estat no-res. I al dia següent, apa, desenterrat una altra vegada. I pel poble: la terra santa no el vol... I el fosser: mal llamps l'amo en Sion i tots els protestants, que aqueix enterrament el vaig cobrar sanà i l'hauria d'haver cobrat doble, redecony!”

—“Al tercer vespre, el germà del mort, que no tenia un pel de faristol, s'ensumà l'endemana. Agafà l'escopeta i, a sol post se n'anà al cementiri. S'amagà dins el brancatge de dos xiprers molt grossos i espessos que hi ha, hi havia al manco llavonces, ara no ho sé si ja hi són, just a quatre passes de la tomba en litigi. I espera qui espera. Mitja nit passada, tris-tras, s'entregaren tres ombres sense fer gens de renou ni dir cap para-

la. Dues d'elles, càvec en mà, i la tercera mans dins butxaques. Les dues del càvec eren en Tià Coll i en Pere Xop, pagesos molt acostats a l'església, i la tercera ombra, la de les mans dins les butxaques, clar, Don Joan, el rector, era, i qui havia de ser...?”

—“El germà de l'amo en Sion els deixà començar el jornal i, quan foren a mes de la meitat, no pogué més, i sense sortir de l'amagatall, els va dir: “Aquesta vegada feis el clot cinc pams mes en-

dins, que en lloc d'un, n'hi han de caber quatre...!!!”

—“Ho donaren a les cammes els tres “desenterradors”, i quan foren deu passes lluny, patapam!, els disparà una escopetada, que no els va ferir, però els féu ben envant. I pensa, no ho va saber ningú en això, només els quatre veïnats i tot el poble. El rector ja no va compa-reixir per la rectoria ni per fer el bolic aquella nit. I bé que va fer, perquè l'haguessin ventat de mala ma-

nera. Si putes, un esbart de mes d'un centenar d'hommes i dones del poble, al cercaven per ablanir-lo... No va tornar mai més al poble, al rector Joan. N'enviaren un altre, al punt, però a ell no li tornaren veure el pèl”.

—“Lo que et dic, Biel, la gent tot s'ho creia. llavonces, però quan descobria que havien fet burla de la seva ignorància, redéu, tenia males putes...!!!”

I encara ara, conco, encara ara.

LLOGUER DE COTXES

AUTO RACING

**CARRER MARIA A. SALVÀ,
CANTONADA BALEARS
S'ARENAL DE MALLORCA**

TALLER RIERA

Mecànica en general
d'automòbils.
Carrer Guas, 75.
Tel. 261118
COLL D'EN REBASSA

SOM LA RADIO

Una ràdio en la qual tu tens veu. I vot. Que te informa i entreten. Aquesta és la ràdio que feim a RÀDIO POPULAR. Una Ràdio amb els micròfons oberts per tu les 24 hores del dia. Una ràdio amb més de 700 professionals fent programes per a tu. Programes realment populars. Programes per esoltar i parlar. RÀDIO POPULAR

RÀDIO POPULAR

LA RÀDIO ENCESA

TOT ALLO QUE HEU MESTER PER QUEDAR BE

50 CLASSES DE FORMATGE FRANCÉS

XAMPANYS DE CAVA

PEIXOS FUMATS

CAVIARS

SALSES EXQUISIDES

XOCOLATES

BOMBONERIA

AIGUARDENTS I LICORS

GRAN VARIETAT DE TES

DELICATESSEN CA'N SANTIS

CARRER LLAVOTXIM VERDAGUER,

15 S'ARENAL DE MALLORCA

CLINIC BALEAR

SERVICI MÈDIC PERMANENT

PEDIATRA (24 HORES) TRAUMATOLEC (24 HORES)

RADIOGRAFIES ELECTROCARDIOGRAMES ANALISIS

ATS "CHEQUEOS"

EN COL.LABORACIÓ AMB LES CASES

ASSEGURADORES

IMECO, ASISA

SERVICI D'AMBULÀNCIES

Platja de Palma. Tl. 490101
Edifici Cel Blau, sortida n. 6
Sometimes. Tl. 264458
Avinguda Son Rigo, 25
S'Arenal de Mallorca
Carrer Salut, 38

TELS. 466262 - 268000

GENT DE S'ARENAL

Entrevistam avui a n'En Sebastià Moll i Penya (Felanitxer) de mal nom, un dels tres fundadors del BACOMO, aquella discoteca que tan bé va funcionar des del 67 fins el 71, any en que se calà foc, en Sebastià, però, havia venut la seva part als seus dos socis pocs mesos abans, de manera que aquest event no l'afectà econòmicament. En Sebastià Barceló i En Tolo Company, reconstruïren el Bacomo, però el seu esplendor inicial no va continuar.

A n'En Sebastià Felanitxer el trobam dins Ca's Bester, allà recordam temps passats...

—Parlem dels teus orígens.

—Som arenaler, de pares i padrins arenalers que vengueren per aquí quan encara no hi havia cases, havien de viure dins coves i barraques els primers

anys.

—Al manco feia deu anys que no te veiem per S'Arenal. ¿Qué ha estat de la teva vida?

—Vaig estar dos anys per Alemanya on em vaig casar amb una allota d'Hamburg, amb ella he tengut dos nins i una nina, ara fa vuit anys que visc a Ciutat a on teniem un bar, ara fa dos mesos que he tornat a S'Arenal com a director i relacions públiques de la discoteca del Riu Centre Palace.

—Has tornat a S'Arenal, ¿Quins canvis hi veus des d'aquells temps del BACOMO?

—S'Arenal ha canviat molt: més negocis i més doblers que abans. S'han fet massa desastre urbanístics però confii que s'hauran acabats. Veig els empresaris amb molt d'optimisme i ganes de fer feina. Trop el poble massa gran. abans tots mos

coneixiem, ara no conec quasi ningú. Vull remarcar que he estat molt ben acollit per tots els meus amics de temps ençà.

—Tu vis a Ciutat. ¿Fas comptes de venir a viure per aquí?

—Sí, tenc ganes de viure a S'Arenal, aquí hi tenc molts d'amics i m'hi trob bé.

MATEU JOAN I FLORIT

Dia 13 de maig va prendre per primera vegada el Pa dels Angels, na Margarida Oliver i Tonelli de Ca's Baster filla d'en Pep Baster i de Na Cristina d'Occitània. Desitjam a Na Margarida molta de perseverància en la nova singladura de la seva vida cristiana.

Els nostres veïnats Felipe López i Fidela Mora contraguieren matrimoni els passat dia 5 de maig a l'Església Parroquial de S'Arenal. A continuació, els nuvis obsequiaren als nombrosos convidats amb un bon dinar al Restaurant Piscis. Foto Kamal.

VIST I PLAU DEL SUPREM A LA PROLONGACIÓ DE LES LÍNEES DE SALMA FINS A S'ARENAL

El vell contenciós entre Salma i Feve respecte a la prolongació de les línies de la primera fins als límits del terme municipal de Ciutat en la Platja de Palma, ha quedat tancat amb una recent sentència del Tribunal Suprem per la qual es declaren fermes les sentències anteriors de l'Audiència Territorial.

El contenciós s'inicià quan l'Ajuntament de Ciutat autoritzà a Salma la prolongació de les seves línies fins al Pont dels Jueus, amb la qual cosa, l'empresa concessionària del transport urbà passava a oferir un servei que fins a aquest moment havia tengut en exclusiva els

autobusos de FEVE. Aquesta última companyia presentà un recurs de reposició contra l'acord municipal per considerar que la concessió a Salma quedava limitada al casc urbà de la ciutat i que la Platja de Palma no podia considerar-se inclosa en aquests límits. El recurs fou desestimat, primer pel propi Ajuntament i després per l'Audiència Territorial.

Per acabar, l'apel·lació davant el Suprem es fallà al no haver comparegut FEVE dins del termini reglamentari, declarant deserta l'apel·lació i declarant fermes les sentències anteriors.

UN PROJECTE AMBICIÓS

Podem catalogar de projecte ambiciós i de millora molt necessària el possible acondicionament de la carretera de S'Arenal a Lluçmajor (602). Hem vist els plànols del projecte, el traçat és bastant recte i comença des de prop de Ses Cadenes, venint de Ca'n Alegria, i segueix per Ca'n Ripoll, Ca'n Romaguera, Ca'n Aulet, Son Delebau, Son Noguera i quan arribi a

Lluçmajor, passa vers l'antiga estació de ferrocarril cap a la Ronda Mitjorn.

El presupost inicial de l'obra és de 482.524.440 pessetes i s'ha de dir que, una vegada més, es tracta d'una millora en les comunicacions de la zona que era urgent i necessària. A la fi el projecte està a punt de dur-se endavant.

TOMEU SBERT

POSSIBILITAT DE CONSTRUCCIÓ D'UN NOU EDIFICI ESCOLAR A S'ARENAL

Hi havia rumors, amb una certa base, que parlaven de la construcció d'un nou edifici escolar a S'Arenal. Hem dialogat amb el tinent d'Alcalde i delegat de l'alcaldia de Lluçmajor, Joan Perelló, per a confirmar o desmentir els rumors. Perelló ens ha dit que, efectivament, ja es van fer gestions per a la construcció de l'escola.

Es tractaria de construir una nova escola per a poder impartir els cursos de preescolar, edifici que estaria situat en l'actual del carrer de Sant Bartomeu, a la zona llucmajorera. Abarcaria dues uni-

tats que, de moment, seria un descans pels al·lots que actualment hi ha. Perelló va dir que havien tengut algunes reunions, tant en l'actual col·legi com en la delegació del Ministeri d'Educació i Ciència amb intervenció de la delegada de Cultura, la regidora Joana Maria Nadal.

Es parla de més de deu milions de pessetes pes a dur endavant l'obra, l'Ajuntament s'haurà de comprometre a dur a terme el derrumbament de l'edifici actual, així com la posterior neteja del solar.

TOLO SBERT

CAFETERIA SANT DIEGO

COQUES DOLCES CADA DIA
I AL VESPRE MÚSICA DE PIANO

La "tira" de tapes
Benvinguts siau-convi-
vència germanor a

LOS AMIGOS

Carrer de Trafalgar, 8 -
Telèfon 269418
COL·L D'EN REBASSA

TALLER DE JOIERIA
K.D. WEHDEN
Joies Noves-Reparacions-
Camvis de Models-Treba-
llam el seu or vell
Feina a mà.
Carrer Amilcar, 9
S'ARENAL DE
MALLORCA

**Ca'n
Verdera**

LA MEVA DARRERA
VOLUNTAT ES QUE ME
MENGIN A CA'N VERDERA

**CUINA MALLORQUINA
GRAELLA-GRILL**

Carrer Parcelas, 102
Les Meravelles de S'Arenal
Devant el Balneari 5
Obert només els vespres.

**TALLERES
MILLAS**

**SERVICI OFICIAL
CITROËN**

EXPOSICIO I VENDA
C/. GUASP, 7. TEL. 260590.
COL·L D'EN REBASSA

REPORTATGES FOTOGRÀFICS

FESTES, BATETJOS, PRIMERES COMUNIONS, NOCES...

PODEU COMPRAR CÒPIES DE LES
FOTOGRAFIES D'AQUEST PERIÒDIC

ES UN SERVICI MÉS DE

S'Arenal
de Mallorca
TEL. 265005

Concert a càrrec dels nins i nines de l'Escola Pública de Sant Jordi que va tenir lloc dia 2 de maig. Una afició que cal fomentar. Pobles més petits que Sant Jordi tenen la seva banda de música. Dins pocs anys, hi haurà al poble músics suficients per organitzar una banda de música.

Mini-basket: entrenament de ses nines del col·legi Públic Mixt de Sant Jordi. L'any que ve, jugaren un torneig entre escoles.

ES REBOST
Farcits i formatges
Avinguda del Cid, 69
SON FERRIOL

JOIERIA

RELOTGERIA

MARINA

CARRER SALUT, 21-TEL. 262415
S'ARENAL DE MALLORCA

BAR-RESTAURANTE ANDREU

GRUA, 8
TEL. 261073
CA'N
PASTILLA

GraphicArt S.A.

★ TIPOGRAFIA ★ OFFSET
★ DPT. FOTOGRAFIC

SANT CRISTOFOL, 116 TEL. 268964
S'ARENAL DE MALLORCA

Art i Joia

Relotgeria. Joieria. Argenteria. Objectes de regal.
Trofeus. Gravat. Preus de Fàbrica

Avda. del Cid, 82
☎ 41 99 65

SON FERRIOL

**KING'S
FRIED
CHICKEN**

L'EXQUISIT
POLLASTRE FRIT

**ANTONI AMENGUAL I
MARI CARMEN GARCIA**

AVINGUDA NACIONAL, 7 (ENTRE BALNEARIS 7 I 8) APARTAT 17 -
S'ARENAL DE MALLORCA- TEL. 266562

ESBERTADES

COL.LABORACIÓ D'ASSEGURANCES MARE NOSTRUM-ARENAL

Foto retrospectiva. Turisme. El president Tomeu Xamena, Toni Pomar i Miguel Amengual, gent important dins el turisme arenaler. (Foto Juanet)

Paco Ruíz, ha estat el màxim golejador de l'Unió Esportiva Arenal aquesta recent acabada temporada futbolística. Per lo tant el "Trofeo Mare Nostrum-Arenal" es pel citat Paco Ruíz. Es tracta, en Ruíz, d'un element jove i que té un esperançador futur dintre del deport del fútbol.

Segon classificat de golejador ha estat en Joan Díaz, que ja la temporada pasada aconseguí l'artístic trofeu donat per l'agència asseguradora citada.

Dintre el solar de les antigues escoles del carrer de Sant Bartomeu, part arenaler de Llucmajor, es construirà un nou edifici. Estarà destinat a l'ensenyanza pre-escolar, segons en va dir en Joan Perelló Palmer, tinent de batle.

També la regidora de cultura Joana María Nadal, d'Unió Mallorquina, està treballant dins l'assumpte.

Els veïns del carrer de Miramar han estat recollint firmes per aturar que l'Ajuntament posas en funcionament unas necessaries obres d'ampliació de canones d'aigües brutes. In en consecuença les obres no estaran ara al plé de la primavera entrant ja dins l'estiu. Es llògic.

Pero... el problema segueix.

Les obres en cuestió començaran devers el mes d'octubre.

Noticias de Badia Gran, carretera del Cap Blanc. El delegat de l'alcaldia, Manolo Santa Olaria ens digué que la llum pública està ja molt millor que anys pasats. L'Ajuntament ha procurat que les coses vagin millorant. Noticia positiva. Ens alegrem.

Una altre noticia de

atenció a la zona. I es que Bellavista necessita moltes millores.

Però això sí, Bellavista, con el seu bonic nom diu, té la millor panoràmica turística desde Cap Enderroc a la punta del Port de Andratx. ¿O no?

Parlaren amb en Malbertí, gran aficionat a la motonàutica i destacat participant temporadas pasadas, quan teniem la flotilla encapçalada per el campo Dr. Mariano Roselló Barbà.

En Malbertí diu que en el Club Náutic Arenal hi haurà ben prest alguna que altre prova de motonàutica, pero que es un deport molt costós i els participants són mes pocs que abans.

He parlat amb N'Alfredo Evangelista, el destacat pugilista de talla internacional, pes pesats i que es troba a Madrid millorant d'un accident de circulació que va tenir fa poc.

Alfredo Evangelista, ens digué telefònicament, que se'n torna a Estats Units, on preten trobar una tercera oportunitat per aconseguir disputar el titol mundial.

Una vegada que torni d'America, Evangelista, tant si es campió del mon com no, vindrà a pasar uns dies a S'Arenal acompanyat de la seva dona. També podria participar a algun combat o exhibició. Si fos dins els primers quinze dies del mes d'agost, Alfredo actuaría desinteresadament al Polideportiu Cubert de Llucmajor, coincidint amb les festes patronals de Santa Cándida.

Muntaner, el voluntari interior dret de l'Arenal ha rebut oferiment de dos equips de Tercera Nacional per jugar la venidera temporada.

La carretera de S'Arenal

No ha estat acceptada la dimissió de la directiva de la Federació Balear de Boxeo. I Tomeu Sbert i els seus directius hauran d'esperar quatre mesos per anar-se'n a casa. Madrid, al! Madrid... ¿El centralisme segueix mandant? En la fotografia retrospectiva veim el nostre col.laborador vora l'ex-campió del mon, Josep Durán.

nal a Llucmajor té projecte fet en lo que es refereix a millorar el traçat amb tots els aspectes. Hem vist el dit projecte, es bastant atrevit i ambiciós. Ens alegrem d'aquesta possible reforma d'aquesta carretera.

Tornem a obrir els hotels, pensions i demás establiments hotelers de la zona, desde Ca'n Pastilla a Son Verí. Les reserves encarregadas son màximas. Vindrà molta de gent. Els hotelers estan animats dins les normals preocupacions per la crisis de la que tot hom parla.

Desde "S'Arenal de Mallorca" donam la benvinguda, con a regidor de l'Ajuntament de Llucmajor, a Jaume Adrover Oliver. En Jaume Adrover, deportista destacat de tota la vida, con a dirigent, té prou demostrada la seva gran capacitat d'organització. ¡Enhorabona i sort en el carreg!

En Toni d'es Jamaica segueix entusiasmat amb el seu equip de petanca, el "Son Sunyer" que presideix el Dr. Teo Cabanes. Estan preparant un torneig de molte d'importancia. En el moment avinent parlaren més ampliament de les activitats petanquistes del club arenaler.

I també els altres dos clubs arenalers, el S'Arenal y el Son Verí, preparan coses grosses pensant amb l'estiu. Endavant i bolles a l'aire.

En Josep Peñalver es

queixa de que caldría ajudar-li més quan organitza carreras a S'Arenal. En Peñalver està treballant a lo que serà una nova edició de la "Volta a Cala Blava". Una prova molt tradicional i que enguany serà superada amb bastants d'aspectes en relació a pasadas edicions. ¡Endavant Peñalver!

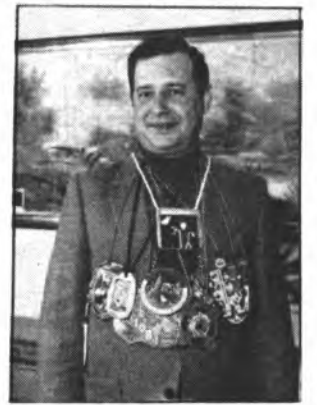
Tu saps que "S'Arenal de Mallorca" i l'autor de les "esbertades" estan amb tu. No en mancaria d'altra.

I ja es parla de les properes festes populars de S'Arenal. Seràn dins el mes de juliol. Hi haurà un poc de tot i coses molt interessants i atractives.

Ja hem parlat, ja.

I fins dintre de quinze dies estimats lectors.

SBERT

El tinent de batle Joan Perelló Palmer. (Foto Quintín).

Ogazón, jugador del S'Arenal. (Foto Valeriano).

La meua vida comença novament
Campanya "Pla de pensions"

MARE NOSTRUM

Agencia urbana S'Arenal
Plaça Major, 1. Tel. 265374

Ca'n Tomen

ESPARTERIA

Carretera Militar, 293 - A

S'Arenal de Mallorca

MOLÍ CA'N PERE

Carretera Arenal LLuchmajor
Km.14 - tel. 262031
El Arenal - Mallorca

ESPECIALITAT EN CARN GALLEGA
OBERT TOT L'ANY

SANT JORDI: DIADA FESTIVA

Vint-i-tres matrimonis se celebraren ara fa 25 anys a Sant Jordi, un d'ells, fou el d'En Bartomeu Peladí i Na Maria Garau, qui diumenge passat al migdia celebraren gojosament aquest aniversari: missa solemne a la que assistí mig poble, seguida d'un bon dinar. Deixem però que les fotografies parlin...

La gent del poble els esperà vestida amb els millors vestits.

Arribada del matrimoni Peladí a la plaça Major de Sant Jordi. Els dugué el senyor de la Torregrossa amb el seu Mercedes.

Els cuiners i cuineres prepararen menjars per a 200 persones. L'arròs i la porcella, insuperables.

Convidats distingits; els parlamentari Miquel Clar i la seva senyora.

El president de la AA.VV. i la seva dona no hi podien faltar.

El fill dels núvis, ben prest serà núvi ell mateix.

RENAULT

Josep Vallsper i Gost
Tallers Vallespir
Servici Oficial RENAULT

Venda i reparació de
tots els tipus de vehicles
de la marca RENAULT

Carrer Sant Joan de la Creu, 65
Telèfon 413867
SON FERRIOL

XAFARDERIES

Es senyor de SA TORREGROSSA ens telefona per protestar per haver publicat un reportatge damunt la reducció de servicis d'autocar entre Sant Jordi, Sa Casa Blanca, Son Ferriol i Ciutat. Diu En Josep Torregrossa (en castellà TORREGRUESA) que està enfadat i que ara no podem ser amics. Que el despuntem del periòdic... allò que diuen tots quan estan empipats.

Aquest reportatge explicava la situació, sense donar opinions. Però noltros en tenim d'opinions i les direm: En Josep Torregrossa té tota la raó al suprimir uns servicis quant no són rendables, i no és rendable que l'autobus parteixi amb quatre passatgers. A S'Arenal en tenim un cada cinc minuts des de les sis del matí fins a les dotze del vespre servits per dues companyies diferents. Però és que S'Arenal és la segona ciutat de les Nostres Illes en número d'habitants. Més gran que Inca i Manacor plegades i amb moltes persones sense cotxe perquè venen en avió i deixen el seu vehicle al seu país d'origen.

Els pobles petits com Sant Jordi, tenen les seves avantatges i els seus inconvenients: un d'ells és la manca de transports públics a tota hora, les avantatges, però superen en molts aquests petits inconvenients.

Al restaurant CA'N RATTIER de S'Arenal hi va haver el passat dimarts dia 15 la primera reunió entorn a un polític, en aquest cas el senyor FAGEDA cap de la oposició a l'Ajuntament de Ciutat.

Mestres d'obres tècnics urbanístics de l'Ajuntament de Ciutat parlaren d'urbanisme, de política i de pesca, parlaren de tot. Uns sopars que esperam tinguin continuïtat ja que entorn d'una taula ben parada se poden aclarir moltes coses.

La gent del Pilarí està dividida aquests dies entre franciscans i pillariners arrel de la nova retolació que els incontrolats han fet a l'entrada del poble. La majoria, però està a

favor de que el poble se digui ES PIL·LARI poblat per pillariners i pillarineres i no de que se digui SAN FRANCISCO poblat de franciscans i franciscanes. El debat és al carrer i dins els cafés, la associació de veinats del Pilarí ha de canalitzar aquestes opinions cap a l'ajuntament en cas de que una majoria del poble estigui a favor de la normalització toponímica del poble i dels seus habitants.

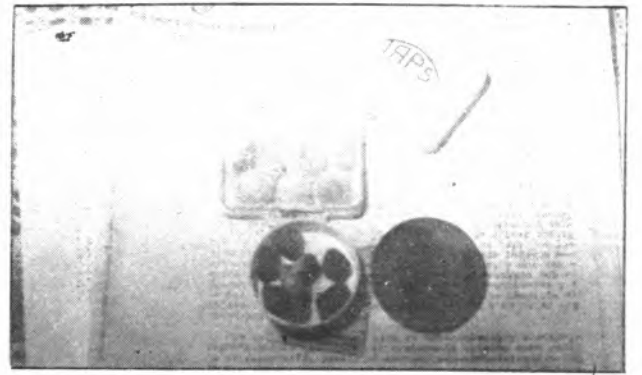
Aquest més passat han un altra banc a S'Arenal i ja hem perdut el compte. Insistim en que S'Arenal és el poble amb més bancs de les Balears, després de Ciutat naturalment. Encara no hem pogut parlar amb el director, una persona sempre molt ocupada, però ja hi parlarem. L'entitat és el BANKINTER i és aprop del CLUB NAUTIC, un lloc amb molts de doblers. Els IOTS (yates) duen molts de doblers a S'Arenal.

LA CAIXA també ha obert sucursal a la nostra comarca, a la carretera que

atravessa EL COLL D'EN RABASSA, una entitat aquesta amb poca inciença a la nostra comarca, només a S'Arenal, Sant Jordi i ara al Coll hi ha oficines de LA CAIXA DE CATALUNYA I BALEARNS.

Aquest diumenge passat, hi va haver jornada festiva de la germanat de Donants de Sang al poble de Llorito. A l'entrega de distincions, S'ARENAL DE MALLORCA, el periòdic de S'Arenal, fou distingit amb un diploma "En reconeixement a la seva col·laboració a la donació altruista de sang".

Els veinats del portal

Taps per a les orelles. Una solució pels renous nocturns de molts de veinats de S'Arenal.

no. 13 del carrer que du a la Porciúncula tenen moltes dificultats per poder dormir. Als baixos de l'edifici se troben dos pubs, el Roky's i La Rueda que fan renou fins ben tard i de bon dematí en tornen a fer.

N'Aina Gelabert no hi veu remei ja que ha esgo-

tat quasi tots els procediments legals. Potser s'haurà de mudar a un altre pis. El pis actual, podria servir per oficines, una guarderia infantil, una perruqueria o qualsevol classe d'establiment que treballi de dia, d'aquesta manera els renous nocturns no la molestarien.

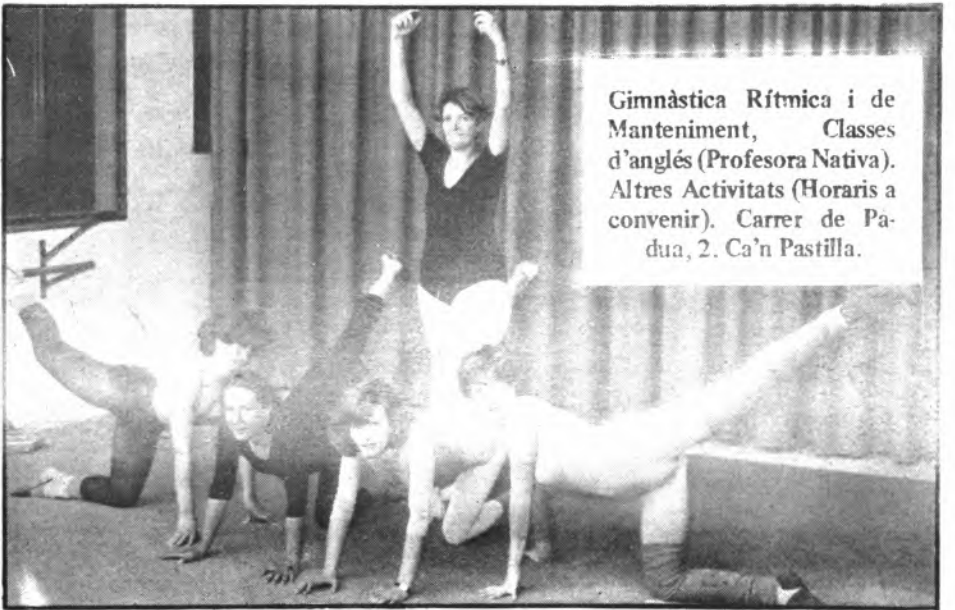

Club
MARILYN

Calle Canónigo Mateo Rotger, 16
EL ARENAL - MALLORCA

Mestres d'obres i tècnics municipals se reuniren a Ca'n Rattier en dinar de companyonia. Va presidir la taula el cap de la oposició municipal de Ciutat senyor Fageda.

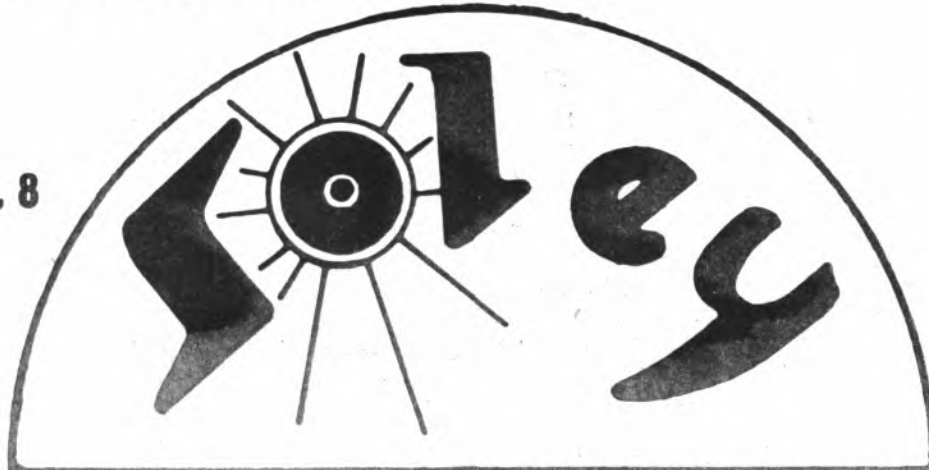
Gimnàstica Rítmica i de Manteniment, Classes d'anglès (Profesora Nativa). Altres Activitats (Horaris a convenir). Carrer de Padua, 2. Ca'n Pastilla.

CAFETERIA—PIZZERIA—GELATERIA—RESTAURANT

GRAN I GENERAL CONSELL, 8

TEL. 267025

S'ARENAL DE MALLORCA

Ha tornat a obrir
POLLASTRES A L'AST
Avinguda del Cid, 30 - Son Ferriol.

RESTAURANT QUIRANTE

SANT JORDI

MARRATXI

MILLORS EN EL CAMP MUNICIPAL D'ESPORTS

Per XISCO BUSQUETS

Pareix que l'arribada de la primavera no tan sols ens dugué un augment d'un 40 per cent en el preu de l'aigua... que per cert,

molta gent de Pòrtol es queixa que encara no han tancat les síquies que feren quan posaren les tuberies. Doncs, deia que no només

hi ha males notícies, sinó que pareix que també hi ha bones notícies.

Des de Sant Marçal fins a l'entrada de Sa Cabaneta, l'ajuntament està realitzant una hermosa paret de pedra del Camp Municipal d'Esports que, per cert, ¿quan pensen acabar les obres? Doncs, així com anava dient de la paret de Sant Marçal, ja està clar que valdrà molts de duros però val la pena tenir una hermosa paret en aquestes condicions.

Aquests dies s'està celebrant en Es Figueral un interessant torneig de futbolito (només per a marratxiners, residents i amics

dels organitzadors) que està tenint un èxit impressionant de públic i animació. El camp en el qual es juguen els partits ha estat arreglat: tancat i envoltat amb fil de ferro darrera les porteries. Ha quedat preciós.

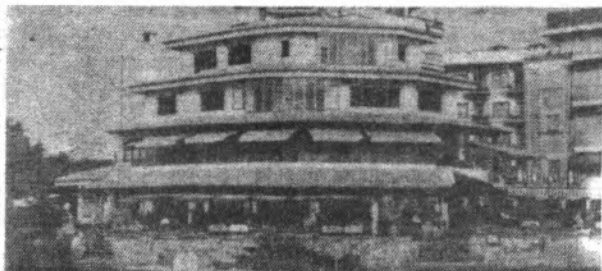
I en la terra, en el país del fang i la ceràmica es celebrarà aquest estiu la I Trobada de Glossadors de Mallorca. Vendran de per tot Mallorca i pareix esser que l'èxit està més que assegurat. Els organitzadors, entre els que hi ha en Miquel Mut de Pòrtol confien en que l'Ajuntament participarà activament en l'organització.

ESPANYOLA DE SERVICIS

Netetja de moquetes
Sofàs
Cadires
Cafifes
Cristallitzat de trispols
Tel. 268172
S'Arenal de Mallorca

L'ARCADA

PIZZERIA RESTAURANTE

El Millor marc de la Platja de S'Arenal.
Les millors carns i els millors peixos.
Sense oblidar les delicioses pastes i PIZZAS
cuites amb foc de llenya.

ASPE S.A. ASCENSORES

MONTATGE-CONSERVACIÓ-REPARACIÓ

C/. MARINETA, 7 - EL ARENAL (MALLORCA)

TELS. 26 62 32 - 26 62 54

MINUTOS VIDEO CLUB

Carretera Militar, 258 - Telf. 26 80 60 S'ARENAL (Mallorca)

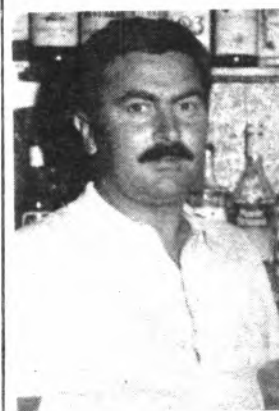
RESTAURANTE

La Toscana

FISHWEIHER
ESPECIALIDAD EN:
PESCADOS - MARISCOS
CARNES - PAELLAS

Joaquín Verdaguer, 19 Teléfono 26 10 58
EL ARENAL - Mallorca

BAR TURO

DARTS, BILLAR,
PING PONG,
CARTES,
PARXESSI...

TELEFONO 267217

ES TURO DE
S'ARANJASSA

INTERVIDEO CLUB

SISTEMAS VHS, BETA Y 2.000

TEL. 26 57 37 • CALLE CICERON, 1 • CA'N PASTILLA

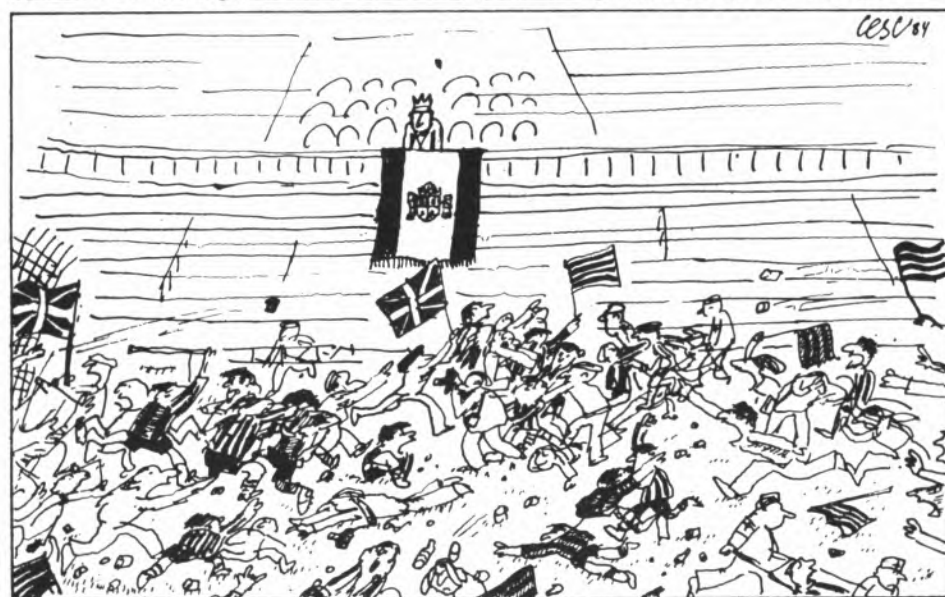
FABRICA 3

Necessita respuntadoras de jaquetes
de pell.
Carrer Trassimeno, 14. Tel. 226707.
S'Arenal de Mallorca.

C/ Joaquín Verdaguer, 12
Arenal Tel. 26 67 21

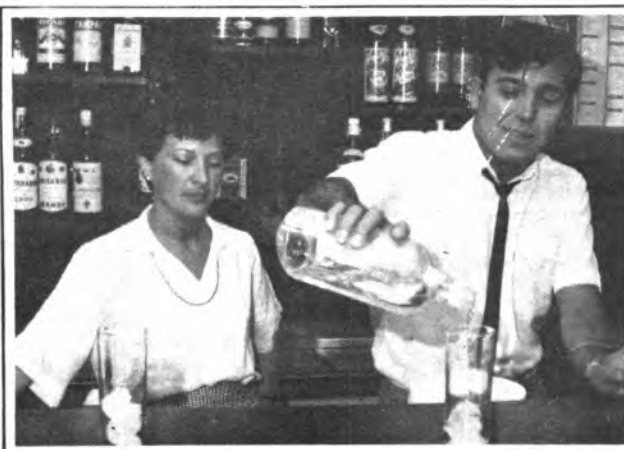
L'illa Perduda

Així ha vist un dels nostres residents els canins de darrera els hotels a S'Arenal. Podria ser es camí de Ca Na Gabriella o qualsevol altre. Les deixalles s'acaramullen per tot arreu.

El carrer Mar Menor té un tros sense asfaltar. Quan plou s'hi formen petits llacs. Això dins la zona turística més important de la Mediterrànea.

**PUP EL
GATO
ROJO**

Devant el
balmari 3.
S'Arenal de Mallorca

**GASEOSA BONA PELS NINS
BONA PELS
PADRINS**

REPARTIDA PER GASEOSES MONTSERRAT, S. A.

Tel. 260090
Carrer Llavotxim Verdaguer, 26
S'Arenal de Mallorca.

CURSOS DE CATALÀ I CULTURA DE MALLORCA

Degut al gran èxit dels cursos de la llengua i cultura de les Balears, que duu a terme ECCA, amb el patrocini del Consell Insular de Mallorca, s'acordà ampliar la subvenció que es va donar anteriorment i amb la qual només es podien donar classes a 250 alumnes.

Tl total d'alumnes matriculats a aquest curs es el següent:

Català 1. 310

Català 2. 109
Català 3. 55
Total. 574

Aquestes dades les podem comparar amb les de l'any passat:

1982-83. 136 alumnes
1983-84. 574 en total

Per tant hi ha hagut un augment de 338 alumnes, que representa un 248'5 per cent.

Dia 15-V-84: Centre d'informació i prevenció de l'abús de drogues dependent del Consell Insular de Mallorca.

Depenent del Consell Insular de Mallorca hi ha el centre d'Informació i Prevenció de l'abús de drogues, ubicat a l'Hospital Psiquiàtric.

Els treballs s'iniciaren el mes d'agost del 80, amb un programa d'investigació i informació sobre l'abús

de tot tipus de drogues als Instituts Nacional i Escolars Professionals i Tècniques de Mallorca, ampliant-se posteriorment als Centres Privats de BUP i Centres Professionals de Palma.

A la primera fase d'aquest treball es centren en la investigació epidemiològica del problema i de les necessitats més apressants de la població estudiantil de l'ensenyament mitjà. Per això con-

feccionaren una enquesta prou ampla que contestaren 3.690 alumnes de tots els Centres de Mallorca. Les dades foren processades pel Centre de Càlcul de la Universitat Politècnica de Barcelona.

En una segona fase, varen preparar un material didàctic per als alumnes i professors, junt amb una estratègia educativa amb la doble finalitat de realitzar

una campanya preventiva, que va tenir lloc, amb tres modalitats, a 19 centres, i experimentant al mateix temps l'eficàcia del mètode emprat. Aquesta estratègia educativa també incloïa el treball de formació de professors i pares.

Els resultats d'aquest estudi d'investigació, varen ser publicats pel C.I. M. l'any 1982, amb el títol "Prevenció de la Droga en edat escolar", i s'editaren 3.500 exemplars.

AMPLIACIÓ DE LA CARRETERA S'ARENAL-LLUCMAJOR

El projecte tècnic de reforma i ampliació de la carretera S'Arenal-Llucmajor ha estat recentment entregat pel Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme a l'Ajuntament de Llucmajor, amb l'objecte de comparar les coincidències o discrepàncies que existixin entre el traçat del mencionat projecte i la

ordenació urbana vigent en el municipi. Tot això podria suposar la immediata realització d'una necessària millora, una acceleració i posta en marxa de les obres i el solucionar un problema plantejat des de fa temps. Però pot no ésser així.

Aprofitant la circumstància de l'entrega del

projecte per part del MOPU a l'Ajuntament de Llucmajor, els propietaris de les finques lindants amb la carretera, es poden dirigir a les oficines municipals per comprovar fins on va a afectar a les seves propietats el nou traçat de la carretera.

De la consulta de la planimetria i del dossier justifi-

catiu del projecte, es despren que la millora de la carretera afectarà el casc urbà de Llucmajor, fins al quilòmetre 11'97 pròxim al camí de Ca's Ciutadà, lloc des d'on es començarà una nova carretera que enllaçarà de devers Es Pil·larí fins a l'autopista Palma-S'Arenal que ja s'està construint actualment.

Seràn prop de dotze quilòmetres els reformats. Destaca sobre tot l'ampliació de la via, des d'uns cinc metres i mig es passarà als set metres, incloent-li les aceres de un metre i mig.

Una altra millora és la eliminació d'un estol de corbes molt perilloses.

El presupost de l'obra,

segons el projecte redactat per la direcció general de Carreteres del MOPU, ascendeix a 428.524.440 pessetes.

De totes maneres, fonts municipals do dubten en afirmar que aquest projecte encara està molt verd i que per tant l'inici de les obres encara està llunyà.

ESTABLIMENTS DE RESTAURACIÓ TANCARAN A LES QUATRE DE LA MATINADA

A partir del dia primer de juny i fins el trenta de setembre, els establiments de restauració, com restaurants, bars, cafeteries, bodegues i centres de menja ràpid, podran tancar a les quatre de la matinada i no a les dues i mitja o les tres com fins ara.

La raó és ben senzilla. Fins ara existien dues ho-

res mortes entre les dues i les quatre de la matinada, hora en que la gent surt de les discoteques i té ganes de prendre alguna cosa calenta i es trobaven amb tot tancat. Ara la situació ha quedat solucionada. Aquest nou horari servirà per a tots els dies de la setmana.

També s'ha de dir que no és obligatori tenir obert fins a aquestes hores, sino que poden triar entre tancar o no.

En qualsevol cas, el que sí està clar és que aquesta mesura ha estat motivada per la competència de les discoteques.

FER O SER

Hi ha en la vida una opció fonamental: fer o ser. Fer coses a les totes per omplir un gran buit interior o intentar ésser persona amb tot allò que suposa.

Un dels mals del nostre temps és sentir-se desorientats, sense tocar en terra, sense lloc segur, fora del seu ambient. Es com passar sobre la vida, perdut el sentit, allunyada la dressera, anant d'aquí d'allà a la mercè dels vents.

Viatjar, fer experiències, somiar, caminar depressa sense un punt estable, és com viure a mitges i no arribar a trobar l'encant encisador de ser persona.

Cal optar. No es pot viure en un estat permanent de indecisió. Això ens faria uns sers incapaces, neutres, sense vida positiva, produint una ambigüitat desorientadora capaç de recrear un fort conflicte existencial.

L'home, venturosament, no és un robot fred i automàtic, ni un espectador passiu dels drames humans, ni un element anònim del grup, ni una sim-Ole baixa d'un exèrcit, ni un lilit d'un hospital, ni un artefacte de la maquinària del consum, ni molt menys una trista làpida d'un cementiri.

L'home és un ser que es defineix, es reconeix i es realitza en la seva op-

ció fonamental de ser persona independent, creativa, original. Davant les situacions conflictives, ambigües, cal emprendre un camí, dir la seva, seguir endavant...

Hem de desvetllar-nos, sentir-nos responsables, seguir la ruta de les conviccions encara que els ressentits de sempre posin el garró de la seva brutor dins el nostre quefer de cada dia. Entre tots podem aconseguir un món més pacífic, més constructiu, més eficaç, més amable, més acollidor.

GREGORI MATEU
ESTARELLES
CAP VERMELL

LA TORRE DE S'ESTALELLA, UN MONUMENT HISTÒRIC

En el segle XVI, concretament entre els anys 1777-78, per a la defensa dels atacs dels pirates es construí l'enomenada torre de S'Estalella, la primera del seu estil de les diverses torres que es construïren en el terme llucmajorer, en l'ampli i dilatada tram de costa, des del torrent del jueus fins als terrenys colindants amb el poble de Campos, vora S'Estanyol.

Actualment es tracta

de conservar aquest monument, abans de lamentar la seva desaparició, com ha passat altres vegades, per exemple la torre d'Enderrocat.

Per a tot això, i en sessió plenària, es parlà de la restauració de la torre. La regidora de cultura, Joana Nadal, exposà al Consistori el resultat de les gestions dutes a terme darrerament per a poder dur endavant i aviat la restauració.

Es tracta en primer lloc de veure si el ministeri d'Economia i Hisenda cedeix a l'Ajuntament local la torre. Després, aconseguir les ajudes necessàries. S'ha sol·licitat al Consell Insular una important subvenció de prop de quatre milions de pessetes. La resta serà pagat per l'Ajuntament.

En definitiva, que aquest problema pareix que s'anirà arreglant.

TOLO SBERT

SIGNE EXTERN DE RIQUESA

Primer era tenir una bicicleta. Es va fer famosa aquella frase que els immigrants escrivien a casa seva, al "pueblo", dient gairebé textualment: "Tengo gabardina y bicicleta", perquè aquests eren dos símbols de viure bé.

Més tard la Vespa. Joves i no tan joves esperaven recollir prou diners per comprar-se una Vespa i poder lluir-la davant les noies (en aquell moment era poc pensable que fos una noia la que es comprés una Vespa). Amb la Vespa es podia "lligar". L'olor de gasolina era una mena de filtre d'amor d'efectes importants.

I el Sis-cents. Ja va ser el màxim de les aspiracions. Tenir un Sis-cents era ser bon partit, símbol de riquesa indiscutible. Supliren aquells cotxes vells, atrotinats, negres, amb senyals d'haver dut molts anys un gasogen penjat al darrere. Qui no tenia un Sis-cents no comptava per a res, en l'escala popular de valors.

Després les coses es van normalitzar. El cotxe és una cosa més que es té aparcada a la vorera del davant de casa —si no has pogut comprar un parking al soterrani de l'edifici, i només comptava un xic, i no massa, la marca o el color, els complements de llums

o fundes que hi podies afegir. El cotxe esdevingué l'eina que és. Amb els perills que comporta, naturalment.

Queda, ara, el cotxe esportiu. El cotxe que val tants diners que ja ni es pot pensar a comprar-lo. Són cotxes d'importació, que corren a velocitats que no estan permeses per l'autoritat, i que es veuen només en certes zones residencials, clubs particulars o a la costa.

Com que la crisi econòmica ha vingut a trencar la corba ascendent de la renda per càpita real dels ciutadans, el cotxe esportiu ha quedat fora de l'horitzó del jovent que podria somniar-hi.

Però queden els afortunats de veritat. Ja no hi ha trampa. Qui els té els té. Llegeixo que a la Gran Bretanya un noi de dos anys rebrà, amb motiu del seu aniversari un "Jaguar" de regal. No és pas qualsevol ric de Londres. És, —qui més podia ser?— el príncep Guillem, fill de la famosa Diana, lady Di, com li diuen les revistes del cor.

Troba que està bé. Qui el pot tenir, que el tingui. El que no sé és si li deixaran jugar amb la seva nova joguina ... de moment.

Pius Pujades

ANTÒNIA AINA MONSERRAT, PIONERA DEL TAXI A MALLORCA

Als trenta anys d'edat, Antònia Aina Monserrat, fou la primera taxista mallorquina i una de les primeres que han caracteritzat a aquesta dona, que ens compta en aquesta entrevista, que a més de conduir el taxi, igual o millor que qualsevol home, no saber que és una multa, no haber tengut mai cap accident... fou durant dos anys la segona camionera de Mallorca i era capaç d'aixecar amb el seu cos la càrrega de cent vint quiles de pes. Dona decidida, bromista i de gran caràcter. Antònia Aina Monserrat, gran, amb l'aspecte d'hacer-se defensat durant molt de temps tota sola en la vida, té aquesta seguretat en sí mateixa, que per ells voldrien molts d'homes caps d'empreses.

Antonia fou una d'aquestes dones que demostraren a la societat que la dona està capacitada a l'hora de realitzar qualsevol treball, per fort que sigui: "Dues coses em decidien a llançar-me a la història del taxi, la mort del meu marit i per que m'agradava la professió. Qualque

cosa tenia que fer i per tant vaig decidir fer allò que més m'agradava... viatjar, conèixer llocs nous, traslladar-me d'un lloc a l'altre tractant a gent diferent".

Als trenta anys, Antònia es posà a treballar, en una època en que la dona no podia fer totes les funcions que desitjava i qual els treballs, fets principalment per homes, estaven prohibits a la majoria de les dones, tenguessin l'edat que tenguessin: "A mi no se'm va posar cap tipus de dificultat, pel fet d'esser dona. Vaig començar a treballar i els que em féren la millor

propaganda foren els clients... qui més qui menys, sobre tot quan era un home el que m'aturava, i es donava compte que era dona posava el crit en el cel i deia: ai! una dona... encara no he fet testament, aquí no hi vull anar. Però quan em veien conduir i s'enteraven que mai havia tengut un accident deixaven de preocupar-se. La clientela fou fabulosa, potser que entre els companys de treball hi hagués alguna enveja, ja que dien que me venien a cercar pel fet d'esser dona".

Parlar del món del taxi amb n'Antònia no és

diffícil i a pesar d'haver-lo abandonat ja fa quatorze anys, sap perfectament tots els problemes pels que passen els seus antics companys i els bons costums que s'han perdut el pas del temps: "Record que si per alguna cosa he destacat com a dona en la meua professió de taxista, ha estat per l'amabilitat que vaig demostrar sempre als meus clients".

"Abans sí que hi havia treball dins la nostra professió, s'ha de tenir en compte que avui ha augmentat el nombre de taxis des de la meua època, inclús els turistes que venien eren de qualitat. Es guanya en diners, sobre tot amb les excursions. En l'actualitat els autocars ens han llevat el negoci, i inclús ha desaparegut les comissions que algunes tendes importants ens donaven per dur el client fins allà".

"Soria la matinada i no tenia hora de tornada, encara que la veritat és que m'agradava més la nit que el dia. Mai vaig tenir por".

DE TAXISTA A CAMIONERA

Antònia explica que va deixar la professió a causa del seu avi i per que més tard es posa malalta però no va acabar aquí la seva carrera com a conductora, ja que uns anys després la varen anar a cercar per a conduir un camió de transports, essent així, la segona dona camionera de les Illes, després de n'Apolònia de Porreres que ja duia un mes i pico com a camionera.

—Antònia, diuen que els camioners són gent bastant dura...

—Jo també ho he estat i només vull dir que els cent vint quiles els aixecava.

—D'on ve aquesta força?

—Crec que de família. —El caràcter, també el té fort?

—En el caràcter sóc forta però amb mi mateixa sóc molt exigent, però amb els demés tenc una paciència sense límits. Per empenyar-me a mi és difícil.

—Quan va aprendre a conduir?

—No me'n record. Però he de dir que no m'ho va ensenyar ningú. Tenia vuit anys quan vaig començar a dur la primera moto que

hi havia al poble. Sempre em va agradar moltíssim.

—T'agradava la velocitat?

—No. Sempre he estat molt prudent. I encara més, fins avui mateix només he tengut tres accidents, però per que màgafaren els demés... I les multes, ni una. No sé que són. Si veig que tenc de deixar el cotxe mal aparcant a un lloc prohibit o en doble fila, no gràcies, no aparc.

—Algún incident que recordi?

—Sí. Una vegada que no em volien pagar. Estàvem aleshores en l'antigua estació marítima, enmig del port de Pelaires, on hi havia un servei de taxis que estava obert tota la nit i el client em demanà que el dugués fins allà i li vaig dur. Quan arribàrem no em volia pagar. Vaig davallar del cotxe i li vaig demanar el per què, ell contestà que no li donava la gana. Jo, fent-me una mica la beneïta, em vaig posar vora ell i li vaig donar una empenta dels meus i va caure al mar. Fins que uns homes que estaven a prop li tiraren una corda i pogué sortir. Vaig cobrar amb billets mullats però vaig cobrar. A part d'aquest, només m'han passat les anècdotes típiques de les dones taxistes, és a dir, quan arriba algun home, te mira i te demana:

—Ah, però vostè sap conduir? i jo els responc? No, el cotxe que em coneix i va tot sol.

En l'actualitat les dones taxistes prefereixen circular de dia ja que per la nit tenen por i inseguretat per la forta delinqüència que hi ha. "Jo no, per la nit sempre em va agradar moltíssim conduir el taxi. I s'ha de dir que antigament també hi havia delinqüència, el que passa és que no se li dona

va tanta publicitat".

Els moments desagradables també son part important de la seva vida com a taxista: "Record que el pitjor que em passà, fou viure un violent accident, en el qual vaig haver de treure els ferits del cotxe i dur-los urgentment a la Casa de Socors". Els demés que relata no tenen importància i passen a la història personal com agraunts que li toca viure a una dona taxista.

"En la meua professió no he tengut cap impediment per que sempre m'he considerava una dona activa. El més important de tot és que m'agradava el meu ofici, ja que si no t'agrada el treball que fas no hi tens res a fer".

—També està conforme a l'hora de pensar que la dona conduïx més malament que l'home?

—No. No hi estic d'acord molt manco. M'atreveria a pensar que la dona conduïx bastant millor. Clar que em referesc a la dona normal, sense estridències contràries al seu sexe.

—Antònia, si haguéssis estat un home, hauries aconseguit més?

—Si hagués tengut la llibertat que hi ha ara, sí. De totes maneres, els homes, amb les seves diferències tenen les mateixes qualitats i defectes que la dona, el mateix cap... només és voler per a poder. A mí m'ha importat sempre molt poc el que la gent ha dit de mi. Jo, sabent que faig les coses bé, no m'importa el que pensen els demés.

Els solitaris fan una multitud

En el moviment propi de la setmana santa s'han manifestat molt visiblement les "comunitats", familiars o socials. Un nombre extraordinari de famílies entaforades en cotxes, amunt i avall; més famílies ocupant les platges, circulant pels supermercats, arreglant-se en els bancs de les esglésies, passejant pels carrers dels pobles de muntanya, concentrant-se als aeroports, a les estacions de trens, a l'escala de pujar al vaixell. Famílies —"nuclears", en diuen?— de pares i dos o tres fills, amb l'afegit d'alguna àvia, d'alguna tia...

Però no tan sols s'han mobilitzat les famílies; també han fet acte de presència les comunitats d'amics, els grups i les colles han volgut compartir —de molt diverses maneres— aquests dies de festa.

A la vista d'aquest espectacle, diríem que gairebé tothom forma part d'una cèl·lula integrada per diversos components, quan de fet no és així. Ben al contrari, la pluralitat de "famílies" compostes per una sola persona —solters, divorciats, separats, vidus— s'ha doblat, i fins i tot s'ha triplicat, en els països industrialitzats de l'Europa occidental i de l'Amèrica del Nord.

Segons la revista "Population", publicada a França per l'Institut National d'Études Démographiques, entre 1960 i 1980 o 1981 el nombre de famílies d'una sola persona ha augmentat un 107 per cent a Noruega i a l'Alemanya Federal, un 120 per cent a Suècia, un 121 per cent a Holanda, un 164 per cent als Estats Units, un 217 per cent a Suïssa i un 295 per cent al Canadà. Pel que fa a França, aquest tipus de cèl·lula familiar formada per un solitari representa (1982) un 25 per cent del nombre total de famílies, i el percentatge puja fins al 50 per cent a París.

Aquesta és una de les grans transformacions del nostre segle, que fins a l'anomenada gran guerra (Mare de Déu, quina manca de

previsió històrica!) del 1914 havia estat prou fidel, en aquest camp, a la societat rural tradicional, en la qual viure sol era un fet anormal i sovint mal vist. És curiós que la progressiva urbanització del món hagi desencadenat l'aparició de solitaris.

Una bona part d'aquests solitaris són, naturalment, persones d'edat, i particularment dones, en funció de la més llarga supervivència del sexe femení. (A França, la meitat de les dones que tenen setanta-cinc anys o més viuen soles, mentre que només ho fan el 21 per cent dels homes que arriben en aquesta edat). Però aquesta causa tradicional de solitud ha disminuït, proporcionalment, d'un temps ençà pel nombre creixent de solters o de divorciats menors de trenta-cinc anys. Les famílies de "solitaris", doncs, són avui dia força heterogènies.

Els analistes de "Population" consideren que, en general, la vida solitària no és conseqüència d'una tria, d'una vocació, sinó d'una ruptura de família o de la mort (del marit, de la dona, de la germana, de la mare, del fill amb qui convivia el supervivent). Penso que el fet que en els països llatins el nombre de solitaris sigui extraordinàriament inferior al dels països germànics i saxons és significatiu. I sospito que seria massa fàcil —i fariem "literatura familiar"— si ho atribuïem bàsicament a una determinada cultura o concepció de la família. Tinc la impressió que no es pot negligir l'aspecte econòmic. És probable que el desenvolupament i les propostes d'una organització social que afavoreixi una independència digna, una assistència social avançada, etc., fan que els solitaris que no ho siguin "de gust" ho puguin ser, almenys, sense disgust, i descobreixin els avantatges de no haver de sotmetre's a una convivència que els limita o els incomoda.

Josep M. Espinàs

palermo TEL. 26 12 46	CONDOLA TEL. 26 11 49
KONIG-PILSENER-STUBE TEL. 26 56 84	
CAFETERIA SIENNA TEL. 26 11 63	IUGANO restaurant-cafeteria TEL. 26 02 67
antonio ferrer munar	
Carretera Arenal, 16 - Playa de Palma PALMA DE MALLORCA	

SER FELIZ... COM?

Crec que no hi ha res més angoixós que la vida d'un home egoista, tancat dins si mateix, podrit de coses i de comoditats. Ve a ser la viva imatge de la no-vida.

Sorgeix ara mateix en la nostra societat una nova classe social: la dels vividors, plens de panxa farcits de diners, assegurats de possessions, que passen pertot arreu cercant la màxima ganància.

Ara justament tot es vol fer molt fàcil: fer l'amor, cercar el plaer, gaudir de totes les comoditats, fruir sense cap mesura, defugir de tot el que signifiqui esforç, navegar enmig d'un cel de satisfaccions.

Els vividors passen la vida tancant la mà i el cor a l'indigent, no volen sentir el plors de l'infant que gemega, no desitgen veure la cara trista d'una mare que demana justícia.

Tips i segurs, se serveixen dels altres pels seus fins i disposen de les persones com si fossin peces d'un puzzle que munten i desmunten, fan i desfan a gust, segons la pròpia conveniència.

Viuen satisfets, desentenent-se de la problemàtica que els envolta, sens fer res per a suavitzar el patiment i la desgràcia dels malferits per la vida.

Només volen un món per ells, adaptat a les seves conveniències, cercant la màxima ganància econòmica i tapant-se les orelles davant una humanitat que clama justícia i solidaritat.

Els vividors jamai poden trobar la vertadera felicitat, ja que no saben sortir d'ells mateixos per a trobar-se amb els demés. No poden saber què és el compartir, el treballar junts, el conviure en pla d'igualtat, perquè se presenten sempre com a superiors i els agrada viure dins un castell de comoditats i egoïsmes.

Gregori Mateu Estarellas

COLL D'EN RABASSA TORNEIX DE FUTBITO

A les instal·lacions parroquials del Coll d'En Rabassa, ha començat aquesta setmana passada un torneix de futbito entre clubs de la comarca a fi de donar oportunitat als nins a participar i entretenir-se.

Mossen Guillem Rigo i En Miquel Ginart són

els promotors d'aquest torneix que no costa molts de doblers però si molte de feina per organitzar-lo. Els al·lots se mereixen això i molts més diu en Miquel Ginart.

A aquest torneix hi participen els alevins del L.P. Coll d'En Rabassa A, L.P.

Coll d'En Rabassa, Atlètic Balears i El Soletat. En Benjamins, jugen L.P. Coll d'En Rabassa A, El Soletat, L.P. Coll En Rabassa B, i el Sant Vicenç de Pau del Coll.

A l'hora de redactar aquesta crònica els equips

parroquials del Coll d'En Rabassa van els primers a la classificació, cosa esplecable per jugar en camp propi i al constant entrenament a que son el sotmesos per En Francesc Munar, el seu entrenador.

MATEU JOAN FLORIT

ADEU A LA PÍNDOLA

Una tarda d'un rigid hivern neoiorku, a casa de la feminista Margaret Sanger, un grup de persones es posà d'acord sobre la necessitat de controlar la natalitat i de crear un mètode segur, còmode i barat.

El doctor Gregori Pincus la posà a punt a l'any 1955, l'experimentà amb voluntàries de Boston i la llançà al mercat comercial l'any 1959. Es deia ENOVID 10, però se la va conèixer popularment com la píldora de Pincus i finalment solament com la píldora, la "única", l'anticonceptiva.

Vint-i-dos anys després la pregunta obligada és ¿fins on va arribar?

Després d'haver obtingut el màxim d'avantatjes l'any 1974, quan el vint-i-sis per cent de les dones norteamericanes la consumien, després vengué la decadència.

L'any 1980 donà tan sols set milions de consumidors a Estats Units, un modest 10 per cent. A Europa, on la casa Shering arribà més tard al mercat, el 38 per cent de les holandeses, el 33 per cent de les belgues, el 39 per cent de les alemanyes, el 5 per cent de les italianes, el 4 per cent de les espanyoles...

La veritat és que cap fàrmac ha estat tan usat i estudiat en el món. Milions de casos de dones han estat investigades per saber quins efectes secundaris pot produir.

Un Deu de por...? Encara...?

Fa uns dies vingué a veure'm una dona del poble, nerviosa i asustada, per a mostrar-me una carta anònima que havia rebut i que li demanava que fés no sé quantes còpies de la mateixa, i els enviàs a altres persones. Pareix que la finalitat era fer resar una oració determinada -bastant "cursi" per cert- i evitar de totes maneres -això era molt important- que la cadena de cartes no es rompés. Si no ho feia així li pronosticaven una quantitat innumerable de mals i desgràcies, coses que ja havien passat a altres que no ho havien fet o s'havien descuidat.

Segurament, molts dels qui llegeixen aquestes retxes hauran sofert la mateixa agressió o alguna de semblant. No sé quina ha estat la seva reacció. Si vos puc dir quina seria la meua: esqueixar la carta i oblidar-la. No perquè desprecii la pregària en general o aquesta en concret que recomana la carta, sinó perquè estic convençut que el Déu de la carta és un Déu que no existeix. A vegades els homes som tan poca cosa que volem que Déu també sigui poca cosa i el posam a la nostra altura. I com que noltros feim extorsions i violències als demés, creim que Déu també actua així. Déu és infinitament millor que noltros. Déu no extorsiona ni violenta ningú encara que un li deixi de pregar, l'ignori o no l'estimi. Déu no fa "chantage". En un Déu que fos així, jo no hi podria creure.

Desgraciadament aquesta imatge d'un Déu de por encara cojeja dins molta de gent. Mos n'hem d'alliberar, però, no per a deixar-lo anar, sinó per a recuperar el Déu de Jesucrist que és Pare i Amic dels homes. Déu vol ésser estimat, no per obligació ni amb amenaces -a quin pare li agradaria ésser estimat així?- sinó per una decisió lliure i responsable de cada un dels seus fills. Déu estima gratuïtament i espera de l'home, en correspondència, un amor també gratuït i sincer.

Deixem anar totes aquelles coses que ens poden apartar de la vertadera imatge de Déu Pare: supersticions, bruixeries, lleis...

Estiguem segurs: no nos passarà res per no haver fet les còpies d'aquesta "famosa" carta. I si tenim una desgràcia, no serà, ben segur, per aquest motiu, perquè Déu no vol ni els nostres mals ni les nostres desgràcies: Jesús va ésser el qui més va lluitar contra els mals del món.

Però també estiguem segurs: si sabem acudir a Déu com a Pare, confiant-li, mitjançant la pregària, la nostra vida, els nostres problemes... Ell ens escoltarà, i, encara que no vegem acomplerts els nostres desitjos, sentirem una pau, una serenitat i una alegria del qui sofreix però se sap estimat. Perquè allà on hi ha tot això Déu hi és, mentres que on hi ha por, violència, "chantage", encara que sia de tipus religiós... Déu n'està ben lluny.

L'equip parroquial